

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr (spr)

SSA Cezariusz Baćkowski

Pr Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Dolnośląskiego Wydziału Zamiejscowego Tomasza Błońskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r.

sprawy A. A. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 276 k.k.

B. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

P. K. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 291 § 1 kk,

A. N. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 64 § 1 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk,

R. P.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

S. Z. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 64 § 1 kk, 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk,

S. Z. (2) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec wszystkich oskarżonych i apelacji wniesionych przez oskarżonych: A. A. (1), B. K. (1), P. K., A. N. (1), R. P., S. Z. (1),

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 sierpnia 2017 r. sygn. akt III K 306/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec S. Z. (1) w ten sposób, że:

1) rozwiązuje kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w pkt. XIX części rozstrzygającej;

2) uchyla rozstrzygnięcie w pkt. VIII części rozstrzygającej i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. postępowanie o czyn tam opisany umarza określając, iż wydatki związane z tą częścią postępowania ponosi Skarb Państwa;

3) w pkt. I części rozstrzygającej z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 64 § 1 k.k.;

4) w pkt. II części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224), natomiast podstawę skazania uzupełnia o przepis art. 12 k.k., zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kary grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 roku;

5) w pkt. V części rozstrzygającej z przypisanego zachowania wyłącza działanie w pierwszej połowie września 2010 roku, a nadto z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224), zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny i pozbawienia wolności eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru tych kar przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

6) w pkt. XI i XVII części rozstrzygającej z podstawy prawnej wymiaru kar tam orzeczonych eliminuje przepis art. 64 § 1 k.k.;

7) w pkt. XIV części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kar grzywny i pozbawienia wolności eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);

8) *uchyla orzeczenie w pkt. XX części rozstrzygającej;*

II. *na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec S. Z. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierza kary łączne 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;*

III. *zmienia zaskarżony wyrok wobec B. K. (1) w ten sposób, że:*

1) *rozwiązuje kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w pkt. XXXI części rozstrzygającej;*

2) *uchyla rozstrzygnięcie w pkt. XXVIII części rozstrzygającej i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. postępowanie o czyn tam opisany umarza określając, iż wydatki związane z tą częścią postępowania ponosi Skarb Państwa;*

3) *w pkt. XXI części rozstrzygającej z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 64 § 1 k.k.;*

4) *w pkt. XXII części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) natomiast podstawę skazania uzupełnia o przepis art. 12 k.k., zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 roku;*

5) *w pkt. XXV części rozstrzygającej z przypisanego zachowania wyłącza działanie w pierwszej połowie września 2010 roku natomiast z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kar grzywny i pozbawienia wolności eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru tych kar przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k.;*

III. *na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy wobec B. K. (1) orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierza kary łączne 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 czerwca 2014 roku do 30 stycznia 2015 roku;*

IV. *zmienia zaskarżony wyrok wobec P. K. w ten sposób, że:*

1) *w pkt. XXXIV części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 55 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru grzywny przepis art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);*

2) *w pkt. XXXVII części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kary grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);*

V. zmienia zaskarżony wyrok wobec R. P. w ten sposób, że:

1) w pkt. XLVI części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) natomiast podstawę skazania uzupełnia o przepis art. 12 k.k., zaś z podstawy prawnej wymiaru grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kary grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 roku;

2) w pkt. XLIX części rozstrzygającej z przypisanego zachowania wyłącza działanie w dniu 16 września 2010 roku, a z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 55 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kary grzywny art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);

3) w pkt. LII części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kary grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);

4) w pkt. LXXXI wymierzoną opłatę ustala na 2.400 złotych;

VI. A. A. (1) uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt XXIV części wstępnej zaskarżonego wyroku zaliczając wydatki związane z tą częścią postępowania na rachunek Skarbu Państwa stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w pkt. LXIII części rozstrzygającej tego wyroku;

VII. zmienia zaskarżony wyrok wobec A. A. (1) w pkt. LVIII w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);

VIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec A. A. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 28 października 2014 roku do 29 września 2015 roku;

IX. zmienia zaskarżony wyrok wobec A. N. (1) w ten sposób, że:

1) w pkt. LXV i LXVIII części rozstrzygającej z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kar grzywny i pozbawienia wolności eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kary grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);

2) w pkt. LXX części rozstrzygającej z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje przepis art. 64 § 1 k.k.;

X. **zmienia zaskarżony wyrok wobec S. Z. (2) w ten sposób, że w pkt. LXXIV z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje ust. 1 art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) zaś z podstawy prawnej wymiaru kary grzywny eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru grzywny przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);**

XI. **w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec S. Z. (1), B. K. (1), P. K., R. P., A. A. (1), A. N. (1) i S. Z. (2) utrzymuje w mocy;**

XII. **zasądza od wszystkich oskarżonych w częściach równych na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza im opłaty:**

1. **S. Z. (1) 4.600 złotych,**

2. **B. K. (1) 2.600 złotych**

3. **A. A. (1) 2.600 złotych**

– za obie instancje

4. **P. K. 2.600 złotych,**

5. **R. P. 2.400 złotych**

6. **A. N. (1) 2.900 złotych**

– za postępowanie odwoławcze, zwalniając S. Z. (2) z obowiązku ponoszenia opłaty.

UZASADNIENIE

S. Z. (1) oskarżony został o to, że;

I. w okresie od połowy 2010 r. do połowy grudnia 2010 r. we W., oraz innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi B. K. (1) ps. (...), P. K. ps. (...), R. P. ps. (...) i inne osoby, zajmujące się nielegalnym wewnątrzwspólnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.

tj. o czyn z art. 258§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

II. w okresie od listopada 2006 roku do maja 2007 roku we W. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowych oraz wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1) ps. (...), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 5000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, w ten sposób, że zbyli ją L. W. (1), wiedząc, że będzie ona przedmiotem dalszego obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w okresie od połowy 2010 r. do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu B. K. (1) ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 20.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 200.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 400.000 złotych oraz heroiny w ilości nie mniejszej niż 1.500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 15.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 270.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od połowy 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku wspólnie z B. K. (1) nabyli od L. W. (1) nie mniej niż 20.000,00 gramów marihuany,
- w okresie od połowy 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1) zbyli L. W. (1) nie mniej niż 1.500 gramów heroiny,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

IV. w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1) i P. K. oraz z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 25.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 250.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 500.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 19.000,00 gramów,
- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. (2), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.000,00 gramów marihuany,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

V. w dniu 24 czerwca 2014 r. w B. w mieszkaniu przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości 0,86 grama, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 64§1 kk

VI. w okresie od 2 września 2014 r. do 28 października 2014 roku we W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu A. A. (1), A. N. (1) i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości łącznej nie mniejszej niż 5.461,85 gramów stanowiących nie mniej niż 54618 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 163.855,50 złotych, heroiny w ilości nie mniejszej niż 1.576,20 gramów stanowiących nie mniej niż 15.762 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 338.883 złotych oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż 20,04 gramów stanowiących nie mniej niż 20 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 5.150,28 złotych, a także znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6666,36 gramów stanowiących nie mniej niż 66663 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 226.656,24 złotych, w ten sposób, że nabyli od innych osób ww. środki odurzające oraz substancje psychotropowe, a następnie przechowywali w mieszkaniu przy ulicy (...) we W. w celu wprowadzenia do obrotu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

VII. w dniu 28 października 2014 r. we W. wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci heroiny o wadze netto 9,16 gramów stanowiących nie mniej niż 91 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.969 złotych oraz kokainy o wadze netto 4,86 gramów stanowiących nie mniej niż 5 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1249 złotych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

Natomiast B. K. (1) oskarżono o to, że:

VIII. w okresie od połowy 2010 r. do połowy grudnia 2010 r. we W., oraz na terenie innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi S. Z. (1), P. K. ps. (...) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym P. S. (1) ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (2) ps. (...), P. S. (2) ps. (...), A. W. (1) ps. (...), T. M. ps. (...), A. A. (2) ps. (...) i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzwspólnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny sygn. akt III K 160/06 z dnia 24 marca 2009 r. za czyny z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności na rzecz której zaliczono okres zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 r. do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania w sprawie od 23 października 2004 r. do dnia 13 lipca 2005 r.,

tj. o czyn z art. 258§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

IX. w okresie od listopada 2006 roku do maja 2007 roku we W. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowych oraz wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) ps. (...), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 5000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, w ten sposób, że zbyli ją L. W. (1), wiedząc, że będzie ona przedmiotem dalszego obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

X. w okresie od połowy 2010 r. do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 20.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 200.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 400.000 złotych oraz heroiny w ilości nie mniejszej niż 1.500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 15.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 270.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od połowy 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku wspólnie z S. Z. (1) nabyli od L. W. (1) nie mniej niż 20.000,00 gramów marihuany,
- w okresie od połowy 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) zbyli L. W. (1) nie mniej niż 1.500 gramów heroiny,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny sygn. akt III K 160/06 z dnia 24 marca 2009 r. za czyny z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności na rzecz której zaliczono okres zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 r. do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania w sprawie od 23 października 2004 r. do dnia 13 lipca 2005 r.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

XI. w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) i P. K. oraz z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 25.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 250.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 500.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 19.000,00 gramów,
- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.000,00 gramów marihuany,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny sygn. akt III K 160/06 z dnia 24 marca 2009 r. za czyny z art. 258§1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności na rzecz której zaliczono okres zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2008 r. do 6 sierpnia 2008 r. oraz tymczasowego aresztowania w sprawie od 23 października 2004 r. do dnia 13 lipca 2005 r.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

Oskarżono także P. K. o to, że:

XII. w okresie od połowy 2010 r. do maja 2013 r. we W. oraz na terenie innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodziłi między innymi B. K. (1), S. Z. (1) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym P. S. (1) ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (2) ps. (...), P. S. (2) ps. (...), A. W. (1) ps. (...), T. M. ps. (...), A. A. (2) ps. (...) i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XIII. w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) i B. K. (1) oraz z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 25.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 250.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 500.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), B. K. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 19.000,00 gramów,

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), B. K. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.000,00 gramów marihuany,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk

XIV. w okresie od końca 2012 r. do maja 2013 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1.500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 15.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 300.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od końca 2012 r. do maja 2013 r. za pośrednictwem L. W. (1) nabył od A. N. (2) nie mniej niż 200 gramów heroiny, którą zbył innym osobom,
- w okresie od lutego 2013 roku do maja 2013 roku nabył od A. N. (2) nie mniej niż 1.300,00 gramów heroiny, którą zbył innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk

XV. w dniu 24 czerwca 2014 r. we W., w mieszkaniu przy ulicy (...) wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci 0,47 grama netto kokainy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XVI. w okresie od dnia 26 lutego 2014 r. do dnia 24 czerwca 2014 r. we W. przyjął rzecz uzyskaną z czynu zabronionego w postaci notebooka m-ki T. (...)(...) (...). (...) o wartości nie mniejszej niż 2.000 złotych, na szkodę Ł. M.,

tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

Oskarżyciel postawił także zarzut R. P., że :

XVII. w okresie od połowy 2010 r. do lutego 2011 r. we W. oraz na terenie innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi objęty odrębnym postępowaniem karnym P. S. (1) ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (2) ps. (...), P. S. (2) ps. (...), A. W. (1) ps. (...), T. M. ps. (...), A. A. (2) ps. (...) i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XVIII. w okresie od połowy 2010 roku do lutego 2011 roku we W. i innych miejscowościach, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z L. W. (1) i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 2.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 20.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych, w ten sposób, że nabył od L. W. (1) ww. środki odurzające w celu dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk

XIX. w okresie od połowy 2010 roku do grudnia 2010 roku we W. oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z L. W. (1) i innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3.500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 35.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 70.000 złotych, w ten sposób, że wspólnie z inną osobą nabył w Holandii ww. środki odurzające, które następnie przewieziono zostały na terytorium kraju i przekazane L. W. (1),

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk

XX. na początku 2013 roku we W., z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 150,00 gramów stanowiących nie mniej niż 1500 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 31.500 złotych, w ten sposób, że nie mniej niż trzykrotnie nabył od A. N. (2) ww. środki odurzające w celu dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XXI. w dniu 24 czerwca 2014 r. we W., w domu przy ulicy (...), posiadał wagę elektroniczną koloru srebrnego, na której ujawniono zabrudzenia w postaci amfetaminy oraz kofeiny, co wskazuje, że służyła ona do niedozwolonego przerobu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 września 2013 r. sygn. akt III K 263/13 m.in. za czyny z art. 55 i 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 6 lutego 2011 r. do 16 marca 2012 r.

tj. o czyn z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.

Nadto oskarżył A. A. (1) o to, że;

XXII. w okresie od 2 września 2014 r. do 28 października 2014 roku we W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu S. Z. (1), A. N. (1) i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości łącznej nie mniejszej niż 5.461,85 gramów stanowiących nie mniej niż 54618 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 163.855,50 złotych, heroiny w ilości nie mniejszej niż 1.576,20 gramów stanowiących nie mniej niż 15.762 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 338.883 złotych oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż 20,04 gramów stanowiących nie mniej niż 20 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 5.150,28 złotych, a także znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6666,36 gramów stanowiących nie mniej niż 66663 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 226.656,24 złotych, w ten sposób, że nabył od innych osób ww. środki odurzające oraz substancje psychotropowe, a następnie przechowywał w mieszkaniu przy ulicy (...) we W. w celu wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XXIII. w dniu 28 października 2014 r. we W. w mieszkaniu przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3,11

gramów stanowiących nie mniej niż 31 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 105 złotych, a także w postaci (...) o łącznej wadze nie mniejszej niż 0,89 grama oraz znaczne ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w łącznej ilości 1,95 grama stanowiących nie mniej niż 19 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 60 złotych,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XXIV. w dniu 28 października 2014 r. we W. w mieszkaniu przy ulicy (...) ukrył dokument, którym nie miał prawa rozporządzać w postaci dowodu rejestracyjnego seria (...) (...) samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...),

tj. o czyn z art. 276 k.k.

A. N. (1) oskarżono o to, że:

XXV. w okresie od lutego 2014 r. do września 2014 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (2) i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości łącznej nie mniejszej niż 90 gramów stanowiących nie mniej niż 900 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.700 złotych oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 200 gramów stanowiących nie mniej niż 2.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 6.800 złotych, w ten sposób, że nabył ww. środki odurzające oraz substancje psychotropowe od innych osób, a następnie zbył je S. Z. (2) ps. (...) w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 20 kwietnia 2010 roku sygn. akt. III K 429/09 za m.in. przestępstwa z art. 62 ust. 1, art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 kwietnia 2010 roku do 22 maja 2012 roku,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

XXVI. w okresie od 2 września 2014 r. do 28 października 2014 roku we W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu S. Z. (1), A. A. (1) i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości łącznej nie mniejszej niż 5.461,85 gramów stanowiących nie mniej niż 54618 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 163.855,50 złotych, heroiny w ilości nie mniejszej niż 1.576,20 gramów stanowiących nie mniej niż 15.762 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 338.883 złotych oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż 20,04 gramów stanowiących nie mniej niż 20 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 5.150,28 złotych, a także znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6666,36 gramów stanowiących nie mniej niż 66663 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 226.656,24 złotych w ten sposób, że nabył od innych osób ww. środki odurzające oraz substancje psychotropowe, a następnie przechowywał w mieszkaniu przy ulicy (...) we W. w celu wprowadzenia do obrotu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 20 kwietnia 2010 roku sygn. akt. III K 429/09 za m.in. przestępstwa z art. 62 ust. 1, art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 kwietnia 2010 roku do 22 maja 2012 roku,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

XXVII. w dniu 28 października 2014 r. we W., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wadze 3,99 grama netto stanowiących nie mniej niż 39 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 119 złotych oraz znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci klonozepamu w ilości 17 tabletek, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 20 kwietnia 2010 roku sygn. akt. III K 429/09 za m.in. przestępstwa z art. 62 ust. 1, art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 kwietnia 2010 roku do 22 maja 2012 roku,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.

S. Z. (2) postawiono zarzuty, że:

XXVIII. od lutego 2014 roku do 28 października 2014 r. we W., J. pod W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z A. N. (1), A. A. (1) oraz S. Z. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.318,54 gramów stanowiących nie mniej niż 63.185 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 214.830 złotych oraz nieustalonej ilości środka odurzającego w postaci marihuany, w ten sposób, że:

- w okresie od lutego 2014 roku do 28 października 2014 r. nabył od A. N. (1) co najmniej dwukrotnie łącznie nie mniej niż 200 gramów amfetaminy, którą następnie zmieszał z kreatyną poprzez dodanie nie mniej niż 40 gramów tej substancji, a następnie nie mniej niż 200 gramów amfetaminy zbył innym osobom, a 40 gramów przechowywał w celu zbycia,
- w okresie od dnia 27 października 2014 r. do dnia 28 października 2014 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1), A. N. (1) oraz S. Z. (1), przyjął w dniu 27 października 2014 r. w J. pod W. od S. Z. (1) oraz A. A. (1) zapakowaną w dwa pudełka od proszków do prania V. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 6.078,54 gramów, a następnie przewiózł do W., gdzie w dniu 28 października 2014 r. przekazał ww. substancję psychotropową S. Z. (1),
- w okresie od lutego 2014 r. do 27 października 2014 r. we W. i Z. działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) przyjął we W. nieustaloną ilość środka odurzającego w postaci marihuany, a następnie przewiózł do Z., gdzie przekazał ją A. A. (1),

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XXIX. w okresie od lutego 2014 r. do 28 października 2014 r. we W., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 90 gramów stanowiących nie mniej niż 900 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.700 złotych, w ten sposób, że nabył ww. środki odurzające od A. N. (1),

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 11 sierpnia 2017 roku w sprawie III K 306/15, orzekł, że;

I. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym, w ramach zarzutu z pkt. I a/o, tego, że w okresie od połowy 2010 r. do połowy grudnia 2010 r. we W., oraz innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym inną ustaloną osobę, w skład której wchodził między innymi B. K. (1) ps. (...), P. K. ps. (...), R. P. ps. (...) i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie

kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258 § 1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2004 roku do 6 sierpnia 2004 roku oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 roku do 25 października 2005 roku, tj. czynu z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2017.783 tj.) oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

IV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

V. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, przyjmując że czynu tego dopuścił się on:

- działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę;

- będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku;

i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

VI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 385.000 (trzysta osiemdziesiąt pięć tysięcy) złotych tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

VII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

VIII. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym, w ramach zarzutu z pkt. IV a/o, tego, że w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem inną ustaloną osobę, a także wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1) i P. K. oraz z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 23.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 230.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 460.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 18.000,00 gramów,
- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. (2), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.000,00 gramów marihuany,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt III K 160/06 za czyn z art. 258 § 1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15 grudnia 2010 roku do 17 maja 2013 roku oraz od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 2 września 2014 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2004 roku do 6 sierpnia 2004 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 28 października 2004 r. do 25 października 2005 r.

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

IX. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 153.000 (sto pięćdziesiąt trzy tysiące) złotych tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

X. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XI. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku przyjmując, że czynu tego dopuścił się on będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, i za to, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 64 § 1 kk, wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 191 i 193 a/o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 185 wykaz nr XX/18/15/N/ (...) oraz poz. 186 wykazu nr XX/66/15/N/ (...);

XIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XIV. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku, przyjmując że czynu tego dopuścił się on będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XV. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 198-201 i 203 a/o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 198 wykaz nr XXVII/23/15/N/ (...), poz. 339 wykazu

nr XXVII/23/ 15/N/ (...), poz. 340 wykaz nr XXVII/23/15/N/ (...), poz. 341 wykazu nr XXVII/23/15/N/ (...), poz. 343-391 wykaz nr XXVIII/71/ 15/P/ (...);

XVI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XVII. oskarżonego **S. Z. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku, przyjmując że czynu tego dopuścił się on będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 70 § 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 192 i 194 a/o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 97 i 98 wykaz nr XX/15/15/N/ (...) oraz poz. 207 i 208 wykazu nr XX/66/ 15/ N/ (...);

XIX. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonemu **S. Z. (1)** karę łączną 12 (dwanaście) lat pozbawienia wolności i 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XX. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu S. Z. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 28 października 2014 roku do 11 sierpnia 2015 roku;

XXI. oskarżonego **B. K. (1)** uznaje winnym, w ramach rzutu z pkt. VIII a/o, tego, że w okresie od połowy 2010 r. do połowy grudnia 2010 r. we W., oraz na terenie innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem inną ustaloną osobę, w skład której wchodził między innymi S. Z. (1) ps. (...), P. K. ps. (...) oraz objęte odrębnym postępowaniem karnym inne ustalone osoby, zajmujące się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny sygn. akt III K 160/06 z dnia 24 marca 2009 r. za czyny z art. 258 § 1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15 grudnia 2010 roku do 8 lipca 2014 roku, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2004 r. do 6 sierpnia 2004 r. oraz tymczasowego aresztowania w sprawie od 23 października 2004 r. do dnia 13 lipca 2005 r. i od 5 czerwca 2008 roku do 21 listopada 2008 roku, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to, na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXII. oskarżonego **B. K. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. IX części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXIV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XXV. oskarżonego **B. K. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku przyjmując, że czynu tego dopuścił się on:

- działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę;

- będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. XXI części dyspozytywnej wyroku;

i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 385.000 (trzysta osiemdziesiąt pięć tysięcy) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXVII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XXVIII. oskarżonego **B. K. (1)** uznaje winnym, w ramach zarzutu z pkt. XI a/o, tego, że w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem inną ustaloną osobę, a także wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) i P. K. oraz z innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 23.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 230.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 460.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 18.000,00 gramów,
- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), P. K. i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.000,00 gramów marihuany,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny sygn. akt III K 160/06 z dnia 24 marca 2009 r. za czyny z art. 258 § 1 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk na karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15 grudnia 2010 roku do 8 lipca 2014 roku, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od dnia 4 sierpnia 2004 r. do 6 sierpnia 2004 r. oraz tymczasowego aresztowania w sprawie od 23 października 2004 r. do dnia 13 lipca 2005 r. i od 5 czerwca 2008 roku do 21 listopada 2008 roku,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to, na podstawie tych przepisów oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXIX. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 153.000 (sto pięćdziesiąt trzy tysiące) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XXXI. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonemu **B. K. (1)** karę łączną 8 (osiem) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu B. K. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 24 czerwca 2014 roku do 29 stycznia 2015 roku;

XXXIII. oskarżonego **P. K.** uznaje winnym, w ramach zarzutu z pkt. XII a/o, tego, że w okresie od połowy 2010 r. do maja 2013 r. we W. oraz na terenie innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem inną ustaloną osobę, w skład której wchodził między innymi B. K. (1), S. Z. (1) oraz objęte odrębnym postępowaniem karnym inne ustalone osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzwspólnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, tj. czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIV. oskarżonego **P. K.** uznaje winnym, w ramach zarzutu z pkt. XIII a/o, że w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem inną ustaloną osobę, a także wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1) i B. K. (1) oraz z innymi osobami, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 23.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 230.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 460.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), B. K. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 18.000,00 gramów,
- w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z S. Z. (1), B. K. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy z terytorium Holandii na terytorium Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.000,00 gramów marihuany,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXV. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 153.000 (sto pięćdziesiąt trzy tysiące) złotych tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXXVI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XXXVII. oskarżonego **P. K.** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XIV części wstępnej wyroku, przyjmując że czynu tego dopuścił się on działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez inną

ustaloną osobę, i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXVIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300.000 (trzysta tysięcy) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXXIX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XL. oskarżonego **P. K.** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej, wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 189 a/ o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 14 wykaz nr III/5/15/N/ (...);

XLII. oskarżonego **P. K.** uniewinnia od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. XVI części wstępnej wyroku.

XLIII. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonemu **P. K.** karę łączną 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XLIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. K. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 24 czerwca 2014 roku do 11 marca 2015 roku;

XLV. oskarżonego **R. P.** uznaje winnym, w ramach zarzutu z pkt. XVII, tego, że w okresie od połowy 2010 r. do lutego 2011 r. we W. oraz na terenie innych krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem inną ustaloną osobę, w skład której wchodziły między inne ustalone osoby objęte odrębnym postępowaniem karnym i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, obrotem na terenie kraju środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, tj. czynu z art. 258 § 1 kk, i za to, na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLVI. oskarżonego **R. P.** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XVIII części wstępnej wyroku, przyjmując że czynu tego dopuścił się on działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XLVII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40.000 (czterdzieści tysięcy) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XLVIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

XLIX. oskarżonego **R. P.** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XIX części wstępnej wyroku, przyjmując że czynu tego dopuścił się on działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

L. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

LI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

LII. oskarżonego **R. P.** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XX części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 15.750 (piętnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

LIV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

LV. oskarżonego **R. P.** uniewinnia od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. XXI części wstępnej wyroku;

LVI. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonemu **R. P.** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LVII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu R. P. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 24 czerwca 2014 roku do 11 marca 2015 roku;

LVIII. oskarżonego **A. A. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXII części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LIX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego A. A. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

LX. oskarżonego **A. A. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXIII części wstępnej wyroku, przyjmując że przedmiotem czynu nie była znaczna ilość substancji psychotropowej i środka odurzającego, co stanowi występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej, i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

LXI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 204 a/o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 99-101 wykaz nr XVII/16/15/N/ (...);

LXII. oskarżonego **A. A. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXIV części wstępnej wyroku i za to, na podstawie art. 276 kk, wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

LXIII. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu **A. A. (1)** karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

LXIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. A. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 28 października 2014 roku do 29 września 2015 roku;

LXV. oskarżonego **A. N. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXV części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LXVI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego A. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 9.500 (dziewięć tysięcy pięćset) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

LXVII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego A. N. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

LXVIII. oskarżonego **A. N. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXVI części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LXIX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej orzeka od oskarżonego A. N. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) ul. (...), (...)-(...) W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

LXX. oskarżonego **A. N. (1)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXVII części wstępnej wyroku jednocześnie, przyjmując że przedmiotem czynu nie była znaczna ilość substancji psychotropowej i środka odurzającego, co stanowi występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to, na podstawie tych przepisów, wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

LXXI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 205, 207 i 208 a/o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 75 i 77 wykaz nr XV/58/15/N/ (...) i poz. 73-74 wykaz nr XIV/14/15/N/ (...) oraz poz. 249-260 wykaz nr XXV/69/15/T/ (...);

LXXII. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonemu **A. N. (1)** karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LXXIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. N. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 28 października 2014 roku do 7 grudnia 2015 roku;

LXXIV. oskarżonego S. Z. (2) uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXVIII części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej oraz art. 33 § 2 i 3 kk, wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

LXXV. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego S. Z. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

LXXVI. oskarżonego **S. Z. (2)** uznaje winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XXIX części wstępnej wyroku, i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii powołanej wyżej, wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

LXXVII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w pkt. 209 a/o i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych poz. 248 wykaz nr XXIV/22/15/N/ (...);

LXXVIII. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu **S. Z. (2)** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

LXXIX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu S. Z. (2) na okres 5 (pięciu) lat próby;

LXXX. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu S. Z. (2) okres zatrzymania w dniach od 28 do 30 października 2014 roku przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

LXXXI. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w części na nich przypadającej, ustalając wysokość należnej opłaty i tak:

- oskarżony S. Z. (1) na kwotę 4.400 złotych;

- oskarżony B. K. (1) na kwotę 3.400 złotych;

- oskarżony P. K. na kwotę 2.400 złotych;

- oskarżony R. P. na kwotę 2.900 złotych;

- oskarżony A. A. (1) na kwotę 2.400 złotych;

- oskarżony A. N. (1) na kwotę 2.900 złotych;

zaś oskarżonego S. Z. (2) zwalnia od kosztów procesu, w tej części kosztami obciążając Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie pogodzili się oskarżeni S. Z. (1), P. K., R. P., A. A. (1) i A. N. (1).

Ich obrońca zaskarżyła wyrok, co do S. Z. (1), A. A. (1) i A. N. (1), w całości.

Natomiast, co do P. K. w części, w której został uznany za winnego zarzucanych mu czynów, a zatem pkt XXXIII-XXXIV, XXXVII, XL rozstrzygającej części wyroku (a w konsekwencji również w jego pkt XXXV-XXXVI, XXXVIII-XXXIX, XLI, XLIII) zaś, co do R. P. w części w jakiej został uznany za winnego zarzucanych mu czynów, a zatem pkt XLV-XLVI, XLIX, LII rozstrzygającej części wyroku (a w konsekwencji również w jego pkt XLVII-XLVIII, L-LI, LIII-LIV, LVI).

Apelująca zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

a. art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie:

- wniosku dowodowego obrońcy z dnia 19 lipca 2016 r. (podtrzymanego w toku rozprawy 29 lipca 2016 r.), co doprowadziło do nieuwzględnienia – wynikających z wyjaśnień oskarżonych – okoliczności w postaci możliwości wcześniejszego ich skazania za czyny objęte skargą oskarżyciela publicznego, co dotyczy w szczególności:

- S. Z. (1) w zakresie czynu polegającego na uczestnictwie w obrocie środkami odurzającymi (pkt V rozstrzygającej części wyroku),

- R. P. w zakresie czynu polegającego na braniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt XLV rozstrzygającej części wyroku) oraz uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi (pkt XLVI, LII rozstrzygającej części wyroku),

- wniosku dowodowego obrońcy złożonego na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. opiewającego na dowody z dokumentów w postaci umów o pracę oraz wniosków kredytowych oraz zeznań w charakterze świadka P. R., co – w obu powyższych przypadkach – ograniczyło podstawy weryfikacji wiarygodności środka dowodowego w postaci zeznań świadka L. W. (1);

b. art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zaś wyjaśnień oskarżonych (w zasadniczej zaś mierze S. Z. (2)) oraz zeznań świadków w tym L. W. (1) oraz A. N. (2), co doprowadziło do błędnego ustalenia – niewynikającego z materiału dowodowego ocenionego w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym, a zatem przekraczającego granice wyznaczone przez art. 7 k.p.k. – że oskarżeni:

- brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez L. W. (1),

- uczestniczyli w obrocie znacznych ilości środków odurzających,

- dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia oraz wewnątrzspółnotowej dostawy znacznych ilości środków odurzających.

2. obrazę prawa materialnego, a to:

a. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w niedostrzeżeniu, że samo gromadzenie środków odurzających – choćby w znacznej ilości – bez przekazania ich innym osobom nie stanowi dokonania przestępstwa polegającego na uczestnictwie w obrocie takimi środkami, lecz co najwyżej realizuje znamiona czynu polegającego na ich posiadaniu;

b. art. 64 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w stosunku do czynów zarzucanych S. Z. (1), polegające na niedostrzeżeniu, że do okresu odbytej kary pozbawienia wolności – na potrzeby ustalenia zrealizowania przesłanek recydywy specjalnej podstawowej – nie uwzględnia się okresu rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczonego na poczet kary na podstawie art. 63 § 1 k.k.;

c. art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie, mimo dostrzeżenia, że zachodzą przesłanki uzasadniające przyjęcie – przewidzianego w tym przepisie – wypadku mniejszej wagi, stanowiącego uprzywilejowany typ czynu zabronionego posiadania środków odurzających, nakazujące uwzględnić przede wszystkim ilość posiadanego środka, która w przypadku P. K. (czyn z pkt XL rozstrzygającej części wyroku) wynosiła zaledwie 0,47 grama kokainy;

d. art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego błędne zastosowanie w stosunku do czynu z pkt XVII rozstrzygającej części wyroku, polegające na przyjęciu, że 9,16 grama heroiny oraz 4,86 grama kokainy stanowią znaczną ilość środków odurzających, podczas gdy ilości takiej – oscylującej globalnie w granicach 15 gramów środków odurzających – w przekonaniu obrony nie sposób w ten sposób zakwalifikować;

e. art. 276 k.k. poprzez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na przyjęciu, że realizację znamienia czynnościowego „ukrywania dokumentu” realizuje zachowanie stanowiące samo jego posiadanie, niepowiązane z jakimikolwiek czynnościami zmierzającymi do utrudnienia jego odnalezienia oraz w oderwaniu od jakichkolwiek rozważań na

temat świadomości oraz woli oskarżonego A. A. (1) odnoszonych do znamion strony przedmiotowej tego typu czynu zabronionego.

Podnosząc powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w sposób odpowiadający stawianym mu zarzutom, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nie zaakceptował rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego także oskarżony B. K. (1) i jego obrońca zaskarżyła go w całości.

Orzeczeniu temu zarzuciła:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności w szczególności zeznania świadka M. W., są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego czynów opisanych w części wstępnej wyroku, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na tak jednoznaczne stanowisko i budzi szereg wątpliwości, co do winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.

II. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 7 k.p.k. przez sformułowanie oceny w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego w sposób wykraczający poza granicę swobodnej oceny dowodów, bez rozważenia istotnych wątpliwości dotyczących składu i działalności zorganizowanej grupy przestępczej, do której rzekomo miał należeć oskarżony.

III. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 62 i art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w czasie popełnienia zrzucanych oskarżonemu czynów obowiązywała inna ustawa względniejsza dla sprawcy.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Wyrok ten, na niekorzyść wszystkich oskarżonych zaskarżył także prokurator (...) Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej we W. w części dotyczącej orzeczenia o karach wymierzonych oskarżonym.

Apelujący zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego opisanych w art. 33 § 2 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na błędnej wykładni tych przepisów i przyjęcie art. 33 § 2 k.k. jako podstawy wymiaru kary grzywny za przypisane oskarżonym w niżej wymienionych punktach części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku przestępstwa:

- S. Z. (1) w punkcie II, V, VIII oraz XIV,
- B. K. (1) w punkcie XXII, XXV oraz XXVIII,
- P. K. w punkcie XXXIV oraz XXXVII,
- R. P. w punkcie XLVI, XLIX oraz LII,
- A. N. (3) w punkcie LVIII,
- A. N. (1) w punkcie LXV oraz LXVIII,

- S. Z. (2) w punkcie LXXIV,

podczas gdy treść przepisów artykułów 55 ust. 3 oraz 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje obok kar pozbawienia wolności również obligatoryjną grzywnę, a co za tym idzie powołanie w wyroku art. 33 § 2 k.k. jako podstawy wymierzenia oskarżonym poszczególnych kar grzywny jest nieprawidłowe.

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego S. Z. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 12 (dwunastu) lat, na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonego przestępstw, łącznej ilości przypisanych czynów, popełnienia zarzucanych oskarżonemu przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, popełnienia części z przestępstw w ramach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności uznać należy za rażąco łagodną, a tym samym niespełniającą przypisanych jej celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego B. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) lat, na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonego przestępstw, łącznej ilości przypisanych czynów, popełnienia zarzucanych oskarżonemu przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, popełnienia części z przestępstw w ramach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności uznać należy za rażąco łagodną, a tym samym niespełniającą przypisanych jej celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

IV. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego P. K. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy, na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonego przestępstw, łącznej ilości przypisanych czynów, popełnienia zarzucanych oskarżonemu przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności uznać należy za rażąco łagodną, a tym samym niespełniającą przypisanych jej celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

V. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego R. P. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat, na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonego przestępstw, łącznej ilości przypisanych czynów, popełnienia zarzucanych oskarżonemu przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności uznać należy za rażąco łagodną, a tym samym niespełniającą przypisanych jej celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

Skarżący wniósł o:

I. wyeliminowanie art. 33 § 2 k.k. z podstawy wymierzenia kar grzywny za przypisane oskarżonym przestępstwa w punktach:

- S. Z. (1) w punkcie II, V, VIII oraz XIV części dyspozytywnej wyroku,
- B. K. (1) w punkcie XXII, XXV oraz XXVIII części dyspozytywnej wyroku,
- P. K. w punkcie XXXIV oraz XXXVII części dyspozytywnej wyroku,
- R. P. w punkcie XLVI, XLIX oraz LII części dyspozytywnej wyroku,
- A. N. (3) w punkcie LVIII części dyspozytywnej wyroku,

- A. N. (1) w punkcie LXV oraz LXVIII części dyspozytywnej wyroku,
- S. Z. (2) w punkcie LXXIV części dyspozytywnej wyroku.

II. orzeczenie wobec oskarżonego S. Z. (1) kary łącznej w wymiarze 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności.

III. orzeczenie wobec oskarżonego B. K. (1) kary łącznej w wymiarze 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności,

IV. orzeczenie wobec oskarżonego P. K. kary łącznej w wymiarze 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

V. orzeczenie wobec oskarżonego R. P. kary łącznej w wymiarze 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do tej części rozstrzygnięcia, która spowodowana została zarzutem obrońcy oskarżonych S. Z. (1) i R. P. w zakresie związanym z możliwością wcześniejszego ich skazania za zachowania związane z uczestnictwem w obrocie środkami odurzającymi (S. Z. (1)) oraz udziału w grupie przestępczej i uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi (R. P.).

Jest wymownym w tej sprawie, że obrońca oskarżonych nie podnosi wprost zarzutu rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji w sprawie, która została już uprzednio rozpoznana i zakończyła się skazaniem obu oskarżonych za obecnie przypisane im zachowania. Apelująca podnosi natomiast w tym kontekście zarzut naruszenia prawa procesowego przez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z akt sprawy III K 263/11 i dowodzi, że brak tych akt i brak ich analizy doprowadził do sytuacji uchylecia się Sądu I instancji od badania czy w sprawie oskarżonych doszło do reguły powagi rzeczy osądzonej, co winno skutkować umorzeniem postępowania wobec nich.

Tak sformułowany zarzut nie może być uznany za słuszny.

Wszak z materiału dowodowego wynika wprost, że w aktach sprawy znajdują się istotne dokumenty, które pozwoliły na ocenę czy w sprawie nastąpiło ponowne rozstrzygnięcie o przedmiocie postępowania, który był już przedmiotem analiz i ocen prawno-karnych w innym postępowaniu. W aktach sprawy w tomie VII akt śledztwa na k. 495 – 545 znajduje się wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 24 września 2013 roku w sprawie III K 263/11 wraz z uzasadnieniem odnoszący się do kwestii podnoszonych w zarzucie apelacyjnym co do rozstrzygnięcia w pkt. V części dyspozytywnej wyroku dotyczącej S. Z. (1) i jego działania polegającego na uczestniczeniu w obrocie środkami odurzającymi oraz co do orzeczenia w pkt. XLV i XLVII oraz LII części rozstrzygającej co do uczestnictwa R. P. w grupie przestępczej i obrocie środkami odurzającymi. W tym samym tomie znajduje się także odpis wyroku Sądu Apelacyjnego, który dokonał kontroli odwoławczej podanego wyżej wyroku. Sąd Apelacyjny wydał w tej sprawie wyrok 29 października 2014 roku w sprawie II AKa 42/14 (k. 467 – 494). Sąd Apelacyjny rozstrzygnął prawomocnie o odpowiedzialności obu oskarżonych, a to S. Z. (1) i R. P., ale i B. K. (1) zarówno w zakresie ich udziału w grupie przestępczej jak i o uczestnictwie w obrocie środkami narkotycznymi.

W tych okolicznościach zupełnie zbędne było uciekanie się do analizy całości akt sprawy III K 263/11, bowiem treść wyroku Sądu I instancji oraz wyroku Sądu odwoławczego w zupełności wystarczała do odpowiedzi na pytanie czy zarzuty w sprawie rozpoznawanej są tymi samymi, które były przedmiotem analizy w sprawie III K 263/11.

Podnoszony w tej sytuacji zarzut apelacyjny opisany w pkt. 1.a. dotyczący niezasadnego oddalenia wniosku dowodowego o dołączenie akt sprawy i ich analizę nie mógł okazać się skuteczny.

Nie oznacza to jednak, że kwestia postawiona w tym zarzucie, a sprowadzająca się do konieczności zbadania czy w sprawie nie doszło do naruszenia reguły res iudicata może być zignorowana. Niestety Sąd I instancji w sprawie tej nie sformułował żadnego stanowiska, choć zastrzeżenia obrońcy oskarżonych S. Z. (1) i R. P. były podnoszone w toku rozprawy i mają swoją wagę, a okoliczność ta jest niezwykle istotna dla prawidłowego rozstrzygnięcia w tej

sprawie, aby ewentualnie nie doszło do ponownego skazania za zachowania, które były już przedmiotem prawomocnie zakończonych postępowań.

Konieczne jest w tym miejsce, w kontekście rozważanych tu kwestii zwrócenie uwagi na okoliczności faktyczne w tej sprawie.

S. Z. (1) w zaskarżonym wyroku przypisano, że w okresie od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dokonał:

– wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz

– wewnątrzspółnotowej dostawy z Holandii do Irlandii marihuany w ilości łącznej nie mniejszej niż 23 kg przy czym obaj działali w ramach powrotu do przestępstwa (podkreślenie SA). Uznano go za winnego naruszenia art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. Nie może być wątpliwości, że przeoczone w tej kwalifikacji konieczność powołania art. 12 k.k. bowiem opis tego czynu wyraźnie wskazuje, że Sąd I instancji przyjął działanie z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu.

Natomiast w sprawie III K 263/11 S. Z. (1) przypisano, że w okresie od października 2010r. do grudnia 2010r. na terenie Holandii oraz Niemiec w tym w miejscowości G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. R. i innymi osobami, w warunkach czynu ciągłego, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 8000 gram marihuany w ten sposób, że S. Z. (1) zakupił od nieustalonych osób w Holandii marihuanę, po czym dostarczył ją M. R., z Holandii do Niemiec w busie prowadzonym przez nieustaloną osobę, zaś M. R. następnie dostarczoną mu marihuanę kilkakrotnie sprzedał na terenie Niemiec nieustalonym osobom (podkreślenia SA), przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Czyn ten finalnie został zakwalifikowany, jako naruszający przepisy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 64 § 1 k.k. i przyjęciu jego popełnienia w ramach ciągu przestępstw.

W zachowaniu S. Z. (1) charakterystyczne jest, że w okresie od października 2010 roku do końca grudnia 2010 roku prowadził działalność przestępczą polegającą na obrocie środkami narkotycznymi w postaci marihuany i czynił to w obu omawianych tu przypadkach w sposób niemalże zbieżny. Modus operandi jego zachowania sprowadzał się do zakupu narkotyku w Holandii i przewozie tego środka do państw Unii Europejskiej, a to Niemiec, Irlandii lub Polski. Co więcej sposób przemytu marihuany był identyczny zarówno w przypadku opisanym czynem przypisanym w sprawie III K 263/11 jak i obecnie rozpoznawanym. Marihuana była przemykana w butli gazowej. W obu przypadkach celem działania sprawcy było osiągnięcie korzyści majątkowej, ale zasadnicze znaczenie ma zamiar, z jakim działał S. Z. (1). Od początku swej działalności miał on ustalony, określony cel tj. nabywanie w Holandii środków narkotycznych i ich sprzedaż innym odbiorcom. Byli to albo nabywcy w Niemczech jak w sprawie III K 263/11 albo w Irlandii bądź w Polsce jak w sprawie obecnie poddanej kontroli. Zamiar osiągnięcia celu przy wykorzystaniu tej samej sposobności był od początku działania oskarżonego ten sam. Trudno zatem przyjąć, że oskarżony mający określone dojścia do sprzedawców marihuany w Holandii, w sytuacji gdy na tym opierał swoją przestępczą działalność winien odpowiadać za odrębne zachowania choć objęte były ono jednym i tym samym, z góry powziętym, zamiarem. Oskarżony w ramach tego samego zamiaru nabywał środki narkotyczne w Holandii i przemieszczał je do różnych państw Unii Europejskiej, aby dzięki temu osiągnąć określoną korzyść majątkową, po tym jak przekazał narkotyki nabywcom w tych państwach. Czynił to wykorzystując różne osoby i różne grupy osób, aby tylko zrealizować własny powzięty z góry cel i wzbogacić się dzięki takiej działalności.

Jak wynika z przedstawionych wyżej okoliczności faktycznych działalność taką oskarżony realizował od października 2010 roku do grudnia 2010 roku według opisu czynu z pkt. II części wstępnej wyroku w sprawie III K 263/11 oraz od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku według opisu czynu przypisanego w pkt. VIII części rozstrzygającej w sprawie III K 306/15 Sądu Okręgowego we Wrocławiu objętej obecnie kontrolą odwoławczą. Jasnym jest w tej

sytuacji, że okres działalności w sprawie poddanej obecnie kontroli Sąd Apelacyjny zawiera się w tym czasie, w którym popełnił przestępstwo opisane w pkt. II części wstępnej wyroku w sprawie III K 263/11, a przypisane mu w pkt. IV części rozstrzygającej tego wyroku. I nie ma tu znaczenia kwalifikacja prawna zachowania mu przypisanego, bowiem istotą jego przestępczej działalności było, jak już wyżej stwierdzono, nabywanie środków narkotycznych w Holandii i ich przemieszczanie do innych państw Unii Europejskiej oraz czynienie tego w tym samym celu oraz w sposób opisany w obu tych zachowaniach poddanych obecnie krytycznej analizie.

Skoro oskarżony działał z góry powziętym zamiarem i realizował tenże zamiar wykonując w tym czasie (październik 2010 do grudnia 2010 roku, a zatem do ostatniego dnia grudnia 2010 roku – zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 27 września 2011 roku III KK 89/11 OSNKW 2012 nr 2, poz. 12, str. 1, Biul. SN 2012 nr 2, KZS 2012 nr 3, poz. 7, Legalis) poprzez różne osoby, niemalże w identyczny sposób przemyt marihuany z Holandii do Polski, Niemiec, Irlandii tym samym popełnił on jeden czyn, o którym mowa w art. 12 k.k. Tak zresztą opisane zostały oba analizowane tu zachowania. Zachowanie badane obecnie należy, w odniesieniu do S. Z. (1), traktować, jako fragment pewnej całości, która swój początek miała w październiku 2010 roku i która została zakończona w czasie, gdy zakończony został tenże czyn, czyli w grudniu 2010 roku. Zawiera się ono w ramach tego pierwszego prawomocnie przypisanego mu działania. Cała aktywność oskarżonego związana z przemytem marihuany z Holandii do krajów Unii w tym czasie objęta była jednym i tym samym zamiarem, bo na tym polegała przestępcza działalność oskarżonego. Oskarżonemu było obojętne czy tenże przemyt realizuje z grupą, o której mowa w przypisanym mu w sprawie III K 263/11 wyroku i z wykorzystaniem jako kuriera M. R. czy też z grupą założoną i kierowaną przez L. W. (1) i wykorzystaniem jako kuriera P. K.. Były to tylko poboczne i bez znaczenia z jego punktu widzenia osoby i okoliczności, bowiem istotą jego zachowania było zdobycie hurtowej ilości narkotyków i ich przekazanie nabywcom w innych krajach Unii.

Traktując analizowane w sprawie obecnie kontrolowanej zachowania oskarżonego, jako składowe jednego przestępstwa charakteryzującego się zamiarem z góry powziętym, jako podstawowym wyznacznikiem działania oskarżonego musiano konsekwentnie uznać, że skoro został on za takie zachowanie skazany w sprawie III K 263/11 zaś aktualnie analizowane zachowania to fragment większej całości czynu, jako jednego tego samego zachowania, naturalnym jest umorzenie postępowania o ten fragment tego czynu. To zachowanie jako jedno przestępstwo popełnione z góry powziętym zamiarem zostało bowiem już prawomocnie osądzone.

Niestety koncentrując się na tej kwestii i jej powiązaniu z S. Z. (1) Sąd Apelacyjny korygując rozstrzygnięcie dotyczące przypisanego temu oskarżonemu zachowania w pkt. VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku w identyczny sposób potraktował czyn B. K. (1) przeoczywszy, że w sprawie III K 263/11, w której zarzucono S. Z. (1) popełnienie przestępstwa w ramach czasowych od października 2010 roku do grudnia 2010 roku takiego samego zarzutu nie postawiono B. K. (1). Choć w sprawie aktualnie analizowanej obaj oskarżeni występują, jako sprawcy tego samego zachowania związanego z przemytem marihuany z Holandii do Polski i Irlandii to jednak w poprzedniej sprawie, mimo, że B. K. (1) występował, jako współsprawca grupy przestępczej przemycającej marihuanę z Holandii do Niemiec i Polski to jednak jemu samemu nie postawiono zarzutu wewnątrzspółnotowej dostawy. Nieopatrznie przyjęto, że skoro współdziałał w sprawie obecnie kontrolowanej z S. Z. (1), a był także wraz z nim oskarżony w sprawie III K 263/11, tym samym i do niego odnosi się sytuacja działania z jednym zamiarem i popełnienia czynu, który został prawomocnie już osądzony.

Próba wyjaśnienia powodów orzeczenia zawartego w pkt. III. 2. wyroku tutejszego Sądu z 19 grudnia 2017 roku w sprawie II AKa 364/17 nie zmienia faktu oczywistości popełnienia błędu przez Sąd Apelacyjny w tym rozstrzygnięciu. Okoliczności, które dotyczyły S. Z. (1) w żadnej mierze nie dotyczyły B. K. (1) i przypisanego mu przestępczego zachowania w pkt. XXVIII zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się natomiast do zarzutu związanego z udziałem R. P. w zorganizowanej grupie przestępczej oraz uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi stwierdzono niezasadność tego zarzutu.

Istotnie w przywoływanej już wyżej sprawie III K 263/11 R. P. występował, jako oskarżony o udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Za to zachowanie został prawomocnie skazany, a miał je popełnić w okresie od września 2010 roku do grudnia 2010 roku (pkt. IX części wstępnej oraz pkt. XII części rozstrzygającej wyroku w sprawie III K 263/11 k. 497, 506 t. VII akt śledztwa oraz pkt. V części rozstrzygającej wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie II AKA 42/14). To jednak, że został skazany za udział w opisanej w tym wyroku grupie przestępczej nie oznacza, że uwalnia go to z odpowiedzialności za działanie w innej grupie nawet jeśli zakres działania tych struktur co do zasadniczego ich celu pokrywa się. Jest bowiem wymownym, że obecnie odpowiada on za uczestnictwo w grupie przestępczej zorganizowanej i kierowanej przez L. W. (1). To działalność L. W. (1) i współdziałających z nim osób (S. Z. (1), B. K. (1), P. K. i R. P.) jest przedmiotem ocen w postępowaniu karnym. Sąd I instancji wskazał powody, dla których uznał, iż wszyscy ci oskarżeni byli uczestnikami grupy zorganizowanej i kierowanej przez L. W. (1). Określił rolę poszczególnych oskarżonych oraz L. W. (1), a także ustalił ich świadomość współdziałania w takiej przestępczej strukturze. Jeśli uwzględnić okoliczności wynikające z wypowiedzi L. W. (1) (k. 181 – 192, t. Ic) o tym, co on sam czynił (przygotowywał transporty narkotyków ustalając sprzedawców w Holandii, organizując kurierów do ich przewozów, a potem odstępując swoje kontakty S. Z. (1) i B. K. (1)) to nie może być wątpliwości, iż ocena prawna zachowania nie tylko L. W. (1), ale i oskarżonych o udział w grupie przestępczej dokonana przez Sąd Okręgowy jest trafna. O udziale R. P. w tej strukturze stanowi opis jego zachowania przekazany przez L. W. (1) w związku z przemytem z Holandii marihuany oraz następstw postąpienia R. P. w toku tego proceduru. Oskarżony, który w toku tej operacji bezpośrednio współdziałał z L. W. (1), który zorganizował ten przemyt, został w skutek niedostosowania się do żądań L. W. (2) skierowany do stojących niżej w hierarchii grupy S. Z. (1) i B. K. (1) (k. 188, t. Ic). Jeśli zważyć, że o działalności tej grupy L. W. (1) złożył relacje 13 marca 2014 roku a zatem po skazaniu R. P. w sprawie III K 263/11 (wyrok wszak zapadł 24 września 2013) i mówił on o swojej działalności oraz osób z nim współdziałających to jasnym się staje, że jego relacje odnoszą się do zupełnie innego zestawu osobowego niż ten, za który wcześniej skazany został R. P.. W odniesieniu do niego nie jest dopuszczalne przyjęcie, iż uprzednio prawomocnie skazany został oskarżony o to samo przestępstwo po raz kolejny i ponownie za nie skazany. Odpowiada on za uczestnictwo w zupełnie innej grupie przestępczej, co stanowi odrębne penalizowane art. 258 § 1 k.k. przestępstwo.

Sąd Apelacyjny nie podziela wyводу apelacji w tym zakresie.

W tym miejscu należy także stwierdzić niezasadność zarzutu apelacji obrońcy B. K. (1), choć sformułowanego nie wprost, lecz zawartego w motywacyjnej części skargi. Apelująca odwołując się do stwierdzeń samego oskarżonego stawia tezę, że według B. K. (1), tenże był już skazany za przypisane mu zachowanie udziału w grupie przestępczej w sprawie, która została przywołana wyżej, a dotyczyła R. P.. Wszystkie uwagi, jakie poczynione w zakresie związanym z podobnym zarzutem postawionym w apelacji tego ostatniego oskarżonego należy uznać za istotne i odnoszące się do sytuacji B. K. (2). Mimo prawomocnego skazania tego oskarżonego za podobne zachowanie w sprawie III K 263/11 jest oczywistym, że oskarżony działał w grupie, którą kierował L. W. (1) i jego zeznania w tym zakresie nie pozostawiają co do tego żadnych wątpliwości. Jednoznacznie identyfikował on B. K. (1), jako osobę powiązaną ściśle i długotrwale z tym co czynił S. Z. (1) i opis tych zachowań, według relacji L. W. (1), łączył obu oskarżonych jako wspólnie korzystających z jego znajomości w Holandii i zaopatrujących się, z wykorzystaniem tych znajomości, w środki narkotyczne oraz ich obrotem między Polską i Holandią oraz między Holandią i Irlandią. W tym okolicznościach omawiane tu stwierdzenie z motywacyjnej części apelacji upoważnia do konstatacji, że to działanie w jednej grupie przestępczej nie wyklucza uczestnictwa w drugiej. Jeśli przy tym, ten który grupę zorganizował i kierował nią wskazuje na B. K. (1) jako jej uczestnika i podległego mu członka tej grupy to ustalenie Sądu I instancji o udziale w niej tego oskarżonego uznać należy za bezbłędne.

Aby wykluczyć możliwość przyjęcia, iż zachowanie oskarżonego R. P. przypisane mu w pkt. XLIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku pozostawało w jakikolwiek sposób powiązane z tym, za które został skazany w sprawie III K 263/11, gdy przypisano mu przemyt narkotyków z Holandii przez Niemcy do Polski w dniu 16 września 2010 roku, wyłączono z opisu czynu mu przypisanego w pkt. XLIX części rozstrzygającej tę datę doprecyzowując w tym zakresie czas popełnienia przestępstwa przez oskarżonego.

Jako oczywiście chybione potraktowano twierdzenie obrońcy R. P. o tym, że doszło do osądzenia ponownie w pkt. LII części rozstrzygającej czynu tego oskarżonego, który był przedmiotem osądu w sprawie III K 263/11. W tym punkcie przypisano oskarżonemu popełnienie czynu polegającego na uczestniczeniu w obrocie heroiną w ilości nie mniejszej niż 150 gramów na **początku 2013** roku (podkreślenie Sądu Apelacyjnego). Natomiast w sprawie III K 263/11 przypisano R. P. popełnienie czynów od września 2010 roku do grudnia 2010 roku (art. 258 § 1 k.k.), 16 września 2010 roku (art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku i art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.) oraz 6 lutego 2011 roku (z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii). Zestawienie tych dat wskazuje, że obecnie przypisane oskarżonemu popełnienie przestępstwa nie pozostaje w żadnym związku ani czasowym ani przedmiotowym ani też podmiotowym z tym, za co skazano go uprzednio.

Argumentacja obrońcy oskarżonego odwołującego się do wyjaśnień oskarżonego w żaden sposób nie przekonuje o uchybieniu Sądu I instancji w zakresie związanym z możliwością ponownego osądzenia tego samego przestępczego zachowania oskarżonego, za które został już prawomocnie skazany. Apelująca podnosząc ten zarzut odwołała się do wypowiedzi oskarżonego z rozprawy i stwierdzenia, że oskarżony podał iż o pewnych okolicznościach relacjonował L. W. (1), który przekazaną mu historię opowiedział jako własną funkcjonariuszom policji. Tymczasem przecież o odpowiedzialności R. P. za zachowanie polegające na obrocie heroiną rozstrzygnięto nie w oparciu o to co podał L. W. (1), lecz o to co podał A. N. (2) uzupełnione wypowiedziami J. W.. Na s. 11 i 12 uzasadnienia czynione ustalenia Sądu I instancji zaś na s. 66 i 67 prowadzone rozważania dowodzą tego w sposób oczywisty. Wyklucza to uznanie, iż zarzut apelacyjny jest trafny.

II.

Obecnie należy przejść do zarzutów poczynionych zaskarżonemu wyrokowi przez obrońców oskarżonych, a które dotyczą przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, konsekwencją czego było błędne ustalenie stanu faktycznego i sprawstwa oskarżonych za zarzucone im zachowania. Wobec tego, że zarzuty te w zasadniczej części są zbieżne, a motywacyjna ich część odnosi się do nieprawidłowej zdaniem obrońców oceny zeznań L. W. (1) uznano za możliwe rozważenie łączne zarzutów.

Obrońcy oskarżonych w swych apelacjach stawiając te zarzuty w istocie zmierzają do wykazania, że niezasadnie oparto rozstrzygnięcie o odpowiedzialności oskarżonych na wypowiedziach jednej osoby tj. L. W. (1). Apelujące starają się przekonać, że Sąd I instancji, który tym relacjom nadał walor podstawowy w sposób niezasadny uznał je za wiarygodne i w związku z tym mogące stanowić kanwę ustaleń faktycznych.

Ocenie wiarygodności tego świadka Sąd I instancji poświęcił wiele miejsca i dokonał dogłębnej analizy wypowiedzi L. W. (1). Jest charakterystyczne w tych rozważaniach, że Sąd miał na uwadze nie tylko treść tych relacji, ale także uwzględnił w toku dokonywania oceny ich wartości osobowość świadka oraz cechy jego charakteru. Zauważył przy tym także Sąd także i tę okoliczność, że choć L. W. (1) obszernie relacjonuje o przestępczej działalności różnych osób w tym także i oskarżonych to jednak nie ukrywa swojej roli w tych działaniach i podaje okoliczności i szczegóły tych zachowań, w których sam czynnie czy biernie uczestniczył (kupował lub sprzedawał środki narkotyczne bądź organizował ich przemyt i dostawę przez kurierów z Holandii). Obie apelujące wskazują na, ich zdaniem, niekonsekwencję Sądu I instancji, który z jednej strony podnosi iż zeznania L. W. (1) należy traktować jako podstawę czynionych ustaleń, co wiąże się z nadaniem im waloru wiarygodności, z drugiej natomiast Sąd określa to zachowanie świadka jako pomówienie. Takie pomówienie tylko wtedy mogłoby zostać uznane za niewystarczające, gdyby było nieweryfikowalne, albo gdyby L. W. (1) mówiąc o udziale innych, starał się od siebie odsunąć podejrzenia. On jednak tak nie czyni. Mówi nie tylko o innych, ale także o sobie, nie ukrywa swego udziału w różnych zachowaniach w tym także związanych z założeniem i kierowaniem grupą przestępczą. Jeśli więc L. W. (1) mówi o roli i znaczeniu własnym, ale także S. Z. (1) oraz B. K. (1), czy P. K. oraz R. P. to w świetle twierdzenia apelacji choćby obrońcy B. K. (1), że czyni tak, bo chce za wszelką cenę umniejszyć swoją winę obciążając innych, w sytuacji gdy L. W. (1) mówi także o swym udziale w czynach tych oskarżonych i określa w nich swoją rolę, a ponadto wyjaśnia o udziale szeregu innych osób, jego relacja o odpowiedzialności tych oskarżonych trafnie została oceniona za wiarygodną. Dowód z "pomówienia"

współoskarżonego – na co wielokrotnie też zwracał uwagę Sąd Najwyższy – jest dowodem niejako szczególnym, dowodem, którego przeprowadzenie wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzeniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1999 roku w sprawie II KKN 506/97, Prok.i Pr. 2000/3/5).

Pomówienie współoskarżonego – nawet następnie odwołane – może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki.

Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony Sądu, który powinien zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich i czy wreszcie pomawiający nie ma interesu osobistego lub procesowego w obciążaniu współoskarżonego (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1985 roku w sprawie IV KR 25/85, OSNKW 1985/11-12/103).

W tym zakresie obie apelacje podkreślają te wymogi i wskazują, że w przekonaniu ich autorek waloru tego nie mają wypowiedzi L. W. (1). Jeśli jednak zważyć na obszerność i dogłębność analizy wypowiedzi L. W. (1) to nie może być uznana za skuteczną ta część apelacji skarżących, w których kwestionuje się wyprowadzony przez Sąd I instancji wniosek o oparciu ustaleń faktycznych o wypowiedzi tego świadka. L. W. (1) był przesłuchiwany wielokrotnie (15 razy w toku śledztwa i dwukrotnie w toku rozprawy) był także konfrontowany z oskarżonymi P. K., S. Z. (1), B. K. (1), R. P.. W toku tych przesłuchań i konfrontacji opisywał zachowania tych oskarżonych, swoje oraz zachowania szeregu innych pozostających poza tym procesem osób. W czasie konfrontacji powtórzył zasadniczą część swoich relacji wskazując na rolę poszczególnych oskarżonych w przestępczym procederze. Uczestniczył także w eksperymentach procesowych wskazując miejsca powiązane z wydarzeniami, o których się wypowiadał. Co więcej, swoje zasadnicze wypowiedzi dotyczące oskarżonych i ich czynów podtrzymał w czasie rozprawy. To, że nie złożył on zeznań w sposób oczekiwany przez obrońcę B. K. (1) ponoszącą tę kwestie w swej apelacji nie jest czymś szczególnym, w praktyce sądowej jest raczej normą. Jest jednak charakterystyczne, że L. W. (1) w swych wypowiedziach przed Sądem złożył zeznania, które składają się z jego spontanicznych wypowiedzi i czynił to przez wiele godzin, zarówno gdy po raz pierwszy zeznawał w toku rozprawy (k. 399 – 403, t. II akt sądowych) jak i w czasie, gdy je kontynuował podczas kolejnego terminu rozprawy (k. 440 – 445, t. III akt sądowych). Był on szczegółowo przesłuchiwany zarówno przez prokuratora jak i przez obrońców oskarżonych. Co więcej, potwierdził także treść odczytanych mu relacji złożonych w toku śledztwa. To zaś, że nie odpowiadał precyzyjnie na pytania obrońców nie jest czymś nadzwyczajnym, a co więcej deprecjonującym wartość dowodową wypowiedzi świadka. Jeśli zważyć, że zeznawał on w 6 lat po zdarzeniach będących przedmiotem postępowania nie można uznać, że zawarte stwierdzenia o niepamięci poszczególnych zdarzeń czy raczej szczegółów tychże nakazują uznanie całości jego wypowiedzi za nieprawdziwe. ***Prawo procesowe nie nadaje jakiegos szczególnego znaczenia zeznaniom złożonym w toku rozprawy, bowiem to nie od etapu, na którym zostały one złożone zależy ocena ich wartości, lecz od tego czy ich analiza przez pryzmat doświadczenia życiowego prowadzona w zgodzie z regułami poprawnego rozumowania i korelacji ze wskazaniami wiedzy upoważnia do stwierdzenia ich prawdziwości.*** Jeśli pozostają ona w prawidłowym związku z całokształtem materiału dowodowego, a przy tym przekonująco wykazano powody uznania ich za wiarygodne, nie sposób odrzucić ich oceny tylko dlatego, że inną ocenę i wartość mają one dla kwestionujących ich znaczenie.

Należy jeszcze, rozważając o argumencie obrońcy B. K. (1), iż L. W. (1) wskazał na tego oskarżonego, jako współsprawcę szeregu przestępczych zachowań, aby umniejszyć swoją winę i w konsekwencji odpowiedzialność karną, zwrócić uwagę na jeszcze jedną rzecz. Według skarżącej L. W. (1) pomówił niewinną osobę. B. K. (1), zgodnie z tą tezą, nie popełnił zarzuconych mu i przypisanych przestępstw. W tym kontekście odnotować należy następującą okoliczność. Przecież L. W. (1), początkowo nie przyznawał się do stawianych mu zarzutów i odmówił składania wyjaśnień w charakterze podejrzanego (k. 176 – 179, k. 180 t. Ic). Następnie potwierdził swoje sprawstwo, co do uprawy marihuany. Gdy zdecydował się składać wyjaśnienia wyraźnie podał powody, dla których to czynił, była to chęć złożenia szczerych wyjaśnień odnośnie ***jego*** działalności przestępczej i ***skorzystania w przyszłości z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary*** (k. 182, t. Ic). Aby było możliwe skorzystanie przez

podejrzanego z dobrodziejstwa sformułowanego w art. 60 § 3 lub 4 k.k. konieczne jest jednak spełnienie określonych warunków w tych przepisach wymienionych. W odniesieniu do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 60 § 3 k.k. muszą spełnione zostać **łącznie** następujące warunki;

- sprawca musi współdziałać z innymi, a więc co najmniej dwoma osobami w popełnieniu przestępstwa,
- musi ujawnić informacje dotyczące osób uczestniczących w jego realizacji oraz
- podać istotne okoliczności jego popełnienia.

Istotne okoliczności muszą, więc być przez sprawcę podane, a co więcej muszą one być przez niego potwierdzone w toku całego postępowania. Dotyczy to nie tylko działań innych uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, ale także samego sprawcy, który ujawnia to przestępstwo. Przepis art. 60 § 3 k.k. nie ma zastosowania, jeżeli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 roku w sprawie III KK 112/04, OSNKW 2005/1/6). Podobne wymogi (złożenie wyjaśnień niezależnie od tych przekazanych we własnej sprawie, ujawniających nieznanie organowi ścigania i przedstawiające istotne okoliczności przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności) zawarte są w § 4 art. 60 k.k. Co jednak najważniejsze możliwość skorzystania z instytucji przewidzianej w tym przepisie możliwa jest, gdy sprawca potwierdzi swoje wyjaśnienia w toku całego postępowania. Złamanie reguły lojalności procesowej i umniejszanie swojej roli w toku postępowania i to zarówno w fazie przygotowawczej jak i na etapie procesu sądowego niweczy możliwość skorzystania z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Odnosząc się do argumentacji obrońcy B. K. (1) należy nadto podkreślić, że nie można uznać jej za przekonującą w tym zakresie, w którym odwołuje się ona do motywacji składającego relacje L. W. (1), co miałyby dyskredytować wartość jego wypowiedzi. Obrońca oskarżonego zauważa, że L. W. (1) złożył określonej treści wypowiedzi wskazujące na innych, w tym B. K. (1), bo liczył na łagodniejsze potraktowanie. I tak było w istocie, o czym wyżej już wspomniano. Taką jednak możliwość stworzył sprawcom przestępstw ustawodawca obwarowując ją określonymi wyżej warunkami. Sprawca przestępstwa wypełniający wymogi, o których mowa w art. 60 § 3 lub 4 k.k. ma prawo liczyć, że spotka się ze swego rodzaju nagrodą za zerwanie solidarności przestępczej i zostanie wobec niego orzeczona kara z nadzwyczajnym złagodzeniem. Korzystając z takiej możliwości sprawca wykorzystuje legalną drogę i już z tego powodu motywacja jego postawy nie może być uznana za podważającą jego wiarygodność. Jeśli ktoś postępuje zgodnie z prawem spełniając warunki, które ustawa nakłada ma podstawy oczekiwać, że wypełniając te przesłanki skorzysta z uprawnień, które przepis prawa ustanawia. Motywacja tej postawy nie może być zatem uznana za podważającą wartość jego wypowiedzi.

Należy więc podkreślić, że jeśli L. W. (1) zdecydował się złożyć relacje o własnych przestępczych zachowaniach i współdziałających z nim osobach licząc na skorzystanie z uprzywilejowania, o którym mowa w art. 60 § 3 lub 4 k.k. to miałyby to sens tylko wtedy, gdyby przekazał relacje prawdziwe. Jeśli bowiem złożyłby relacje nieprawdziwe to już choćby z tego powodu byłoby to działanie ryzykowne, gdyby okazało się, że są one weryfikowalnym pomówieniem, mającym pogrążyć niewinnego człowieka, którym według twierdzeń oskarżonego i jego obrońcy jest B. K. (1). Wykazanie choćby w jednym miejscu, że pomówienie L. W. (3) było kłamliwe, niweczyłoby wszelkie działania służb, które w oparciu o jego wypowiedzi chciałby np. rozbić grupę przestępczą. Konsekwencją takiego zachowania byłoby pozbawienie się takiego sprawcy możliwości wynikających z art. 60 § 3 k.k. Sąd odrzuca argumenty przytoczone przez B. K. (1) i jego obrońcę w apelacji i stwierdza, że nie tylko nie przekonują one Sądu, ale są wyrazem naiwnej obrony osoby, która ma świadomość wagi nie tylko zeznań i ich wartości, ale przede wszystkim skutków dla niej samej, jakie zeznania te pociągają za sobą. Brak przekonującej argumentacji o trafności stwierdzeń apelacji obrońcy, prowadzi do przywoływania powodów, które muszą być uznane jako niewiarygodne i tylko zaciemniające obraz działań oskarżonego. Oskarżony tylko wtedy mógłby liczyć na uznanie jego zasadniczego stwierdzenia, że jest niewinny, gdyby wykazał niewiarygodność pomawiającego. Podkreślano już wyżej, że nieprawdziwe wypowiedzi L. W. (1), a zwłaszcza bezpodstawne pomówienie, naraza go nie tylko na utratę możliwości skorzystania z instytucji, o której mowa w art. 60 § 3 lub 4 k.k., ale także na odpowiedzialność za przestępstwo z art. 234 k.k. L. W. (1) nie miał więc żadnego interesu w tym, aby wskazać na B. K. (1), ale i pozostałych oskarżonych jako sprawców jakiegokolwiek

czynu przestępczego, jeśli nie byli oni jego uczestnikami. Skoro jednak tak uczynił, a nie przedstawiono motywów, które w sposób przekonujący uzasadniałyby twierdzenie o fałszywym oskarżeniu niewinnych osób, trafnie uznał Sąd Okręgowy za prawdziwe jego zeznania w tym zakresie. Konsekwencją takiego ustalenia jest także przyjęcie, że nieprawdziwymi są zaprzeczenia oskarżonych i odwoływanie się do stwierdzeń w apelacjach obrońców, że są to jedynie pomówienia niczym nieoparte. Nie można także uznać za mogące podważyć wartość wypowiedzi L. W. (1) stwierdzenia apelacji obrońcy B. K. (1), w których podnosi się, że był on w przeszłości wielokrotnie karany, związany ze środowiskiem przestępczym, mającym opinię osoby nie zrównoważonej i wysoce niebezpiecznej. Wszak przecież jest oczywiste, że tylko osoba ze środowiska przestępczego ma odpowiednie wiadomości o jego funkcjonowaniu oraz wiedzę o czynach przestępczych podejmowanych przez członków tego środowiska. W kontekście oczekiwań L. W. (1) na nadzwyczajne złagodzenie kary za własne przestępcze zachowania nie ma znaczenia jego osobowość i stosunek do innych osób. Przepis art. 60 § 3 k.k. nie stawia wymogów nienagannej postawy wobec sprawcy, który zdecydował się na skorzystanie z możliwości stworzonej tą normą prawa karnego. Istotne jest natomiast przekazanie przez niego istotnych (prawdziwych) okoliczności popełnionego przestępstwa (przestępstw) osobom współdziałającym w jego popełnieniu oraz utrzymanie konsekwentne tego przekazu przez cały tok postępowania. I tak też postąpił L. W. (1), co dostrzegł Sąd Okręgowy i miał podstawy do oparcia ustaleń na tych relacjach oceniając je jako prawdziwe.

Za zupełnie nieprzekonującą potraktowano tę część wywodów apelującej obrońcy R. P., w której obrońca na poparcie twierdzenia o powodach wskazania tego oskarżonego jako sprawcy zarzuconych mu czynów przez L. W. (1) podnosi się, że spowodowane jest zatargiem osobistym między obu mężczyznami. Rzucającym się w oczy jest, że o tych powodach oskarżony podał dopiero w toku rozprawy, mimo, że wcześniej był na okoliczności dotyczące kontaktów z L. W. (1) pytany w czasie przesłuchania w charakterze podejrzanego (k. 488, t. III akt śledztwa). Ani wtedy ani też w toku konfrontacji między nimi (k. 565, 567, t. III akt śledztwa) oskarżony nie wspomniał o takim konflikcie między nimi i powodach, dla których L. W. (1) wskazywał na niego, jako współsprawcę szeregu przestępczych zachowań. Uczynienie tego po upływie roku od poznania treści wypowiedzi L. W. (1) musi być uznane za naiwną i nieprzystającą do realiów sprawy linię obrony, co w konsekwencji czyni zarzut apelacji obrońcy oskarżonego za nietrafny.

Argumentacja obrońców oskarżonych musi być uznana za nieprzekonującą także dlatego, że przecież prawdziwość wypowiedzi L. W. (1) została także potwierdzona relacjami innych osób, w tym choćby A. W. (2). Sąd I instancji poddał wnikliwej analizie jego wypowiedzi, zauważając przy tym jego specyficzną sytuację procesową. Nie mogą przekonać o braku potwierdzenia zachowań oskarżonych twierdzenia apelacji obrońcy B. K. (1), że podstawą ustaleń nie mogą być zeznania A. W. (2) bowiem skorzystał on jako oskarżony w innej sprawie, z prawa do odmowy zeznań. Godzi się zatem zauważyć, że osoba oskarżona w innej sprawie ma prawo do odmowy zeznań jednak to nie oznacza, że jej wypowiedzi złożone w charakterze podejrzanego nie mogą być wykorzystane jako materiał dowodowy jeśli tylko dowód z tych wypowiedzi zostanie przeprowadzony w toku rozprawy. Tak zaś stało się w tej sprawie. Po odmowie zeznań przez A. W. (2) prokurator odczytał jego wypowiedzi złożone w toku śledztwa w charakterze podejrzanego (k. 201, t. I akt sądowych), a co więcej A. W. (2) je potwierdził. Zostały zatem wprowadzone do procesu zgodnie z obowiązującymi regułami (art. 391 § 2 k.p.k.) i stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, czyniąc argument skarżącej za chybiony. Te wypowiedzi potwierdzały relacje L. W. (1) o udziale S. Z. (1) w procederze przemytu do Polski narkotyków z Holandii, ale co istotne o sposobie opisywanym przez L. W. (1) przemytu narkotyków w kole zapasowym oraz udziału w odbieraniu czy rozpakowywaniu tego koła przez S. Z. (1). Nie można także pominąć również zeznań stanowiących o uznaniu wypowiedzi L. W. (1) za prawdziwe, a to zeznań A. N. (2). Jeśli wypowiedzi tego ostatniego wskazują na kierowanie przez L. W. (1) grupą przestępczą zajmującą się wprowadzaniem do obrotu środków narkotycznych (k. 372, t. II akt sądowych), jeśli wprost podaje on, że L. W. (1) kierował grupą (k. 375, t. II akt sądowych) to nie jest tak, iż tylko wypowiedzi L. W. (1) stanowiły podstawę czynionych ustaleń. Były one także uzupełniane czy wprost potwierdzane choćby przez P. M. opisującego przeróbkę lawety na polecenie L. W. (1). Sąd I instancji, choć nie mógł wykorzystać jako podstaw czynionych ustaleń zeznań R. W. bowiem składał on zeznania nietyczące stawianych S. Z. (1), B. K. (1), R. P. i S. Z. (2) zarzutów to jednak dostrzegł potwierdzenie przez tego świadka okoliczności, o których zeznawał L. W. (1) przemytu przez niego jako kuriera marihuany z Holandii dla tych właśnie oskarżonych.

Analiza zeznań świadków prowadzona przez Sąd w zakresie związanym z relacjami L. W. (1) jest bardzo obszerna i szczegółowa i suma tych wniosków związanych z oceną tych wypowiedzi dla końcowej konkluzji o wartości dowodowej zeznań L. W. (1) nie budzi zastrzeżeń. W oparciu o potwierdzające relacje L. W. (1) wypowiedzi świadków Sąd I instancji doszedł do prawidłowego wniosku, że zeznania L. W. (1) powinny stanowić podstawę czynionych ustaleń faktycznych. Zresztą faktu oparcia tych ustaleń na zeznaniach innych jeszcze świadków wskazujących na oskarżonych (poza B. K. (1)) jako sprawców zarzucanych im czynów nie neguje choćby obrońca B. K. (1).

Jeszcze raz podkreślić należy, że Sąd I instancji bardzo obszernie omówił zeznania różnych osób, które zostały przesłuchane w toku tego postępowania i doszedł do wniosku, że zbieżność wypowiedzi tych osób z zeznaniami L. W. (1) uprawnia go do stwierdzenia, że te ostatnie są prawdziwe i w konsekwencji powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych o roli i znaczeniu oskarżonych w zarzucanych im czynach. Sąd Okręgowy swoje stanowisko wyraził bardzo jednoznacznie (s. 49 uzasadnienia). Zasluguje na akceptację rozumowanie Sądu I instancji, że skoro zeznania różnych osób, szczegółowo omówione na s. 37 – 51, potwierdzają w poszczególnych częściach relacje L. W. (1) to także w tych, w których poza jego twierdzeniami nie ma konkretnych wspierających jego twierdzenia zeznań należy dać mu wiarę.

Sąd I instancji nie ograniczył się tylko do analizy tych wypowiedzi, które korespondowały z zeznaniami L. W. (1). Nie pominął także powinności odniesienia się do tej części wypowiedzi różnych osób, które nie potwierdzały tez wynikających z wypowiedzi L. W. (1) i wskazał powody, dla których nie mogły one przesądzić o nieprawdziwości zeznań podstawowego świadka w tej sprawie (s. 52 – 54). Należy odwołać się do powodów wskazanych w tej części uzasadnienia Sądu Okręgowego bowiem argumentacja tam przytoczona jednoznacznie i pewnie prowadzi do wniosku o trafności takiego postąpienia przez ten Sąd.

Tym samym tenże Sąd postąpił zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Skarżąca obrońca B. K. (1), choć postawiła zarzut naruszenia normy in dubio pro reo w żaden sposób nie przekonała, że Sąd I instancji obraził treść normy sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k. bowiem rozstrzygnął pojawiające się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Wypada zauważyć, że podstawa ta może być skutecznie użyta, jeśli w sprawie pojawią się wątpliwości, co do przebiegu zdarzeń, po drugie wątpliwości te muszą pojawić się po stronie Sądu orzekającego i po trzecie Sąd ten mimo tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takich wątpliwości zawartych w rozumowaniu Sądu I instancji nie przekazała skarżąca swoimi argumentami nie zasiała także wątpliwości w składzie Sądu odwoławczego. A przecież koniecznym było wykazanie, że w sprawie tej wystąpiły wątpliwości i to wątpliwości Sądu, który nie podjął próby ich usunięcia lub dokonując stosownych działań wątpliwości te, których nie usunął, rozstrzygnął mimo to na niekorzyść oskarżonego. Art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości obrony i skazanych co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten Sąd (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 roku, V KK 142/09, LEX nr 519641). Zawarty w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, lub co do interpretacji podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2010 roku, II AKa 239/09, KZS 2010/9/30).

W sytuacji, gdy apelująca nie wymienia żadnych konkretnych wątpliwości, które w sprawie tej wystąpiły i podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. trudna jest ocena czy doszło do obrazy tego przepisu. Sąd odwoławczy z urzędu nie dostrzega w rozumowaniu Sądu I instancji kolizji z tym przepisem. Sąd meriti wszak nie miał żadnych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego. Wskazał przy tym tenże Sąd, że oparł swe ustalenia o istniejące dowody, ustalił fakty w tej sprawie opierając się na zeznaniach L. W. (1) oraz wspierających jego wypowiedzi relacjach choćby A. W. (2). Relacje oskarżonego złożone w toku czynności śledczych oraz podczas rozprawy, przeczące stawianemu zarzutowi Sąd odrzucił. Takie wyjaśnienia zostały słusznie zdyskredytowane, jako niewiarygodne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Sąd I instancji z należytą uwagą podszedł do kwestii zasadniczej w procesie karnym, oceny

zachowania oskarżonego. Szczegółowo i wnikliwie ocenił stronę podmiotową jego zachowań. Ocena ta nie nosi w sobie błędu dowolności i jako taka jest akceptowana przez Sąd odwoławczy. Tok rozumowania przedstawiony przez Sąd meriti nie zawiera luk i w żadnym razie nie przekonano o istnieniu przesłanek pozwalających kwestionować jego ustalenia. Rozważania w tym zakresie są jednoznaczne i uznano, że ogólnie sformułowany zarzut apelacji obrońcy oskarżonego nie podważał ich trafności.

Reasumując stwierdzić należy, że zastrzeżenia obrońców oskarżonych odnoszące się do nieprawidłowej, bo dowolnej oceny zasadniczego dowodu dla czynionych ustaleń okazały się nietrafne, jako że rozważania Sądu I instancji wyjaśniły w sposób przekonujący, dlaczego stanowiły on podstawę czynionych ustaleń.

W tym miejscu niezbędne jest także odwołanie się do twierdzeń obrońcy oskarżonego P. K., podnoszącego w motywacyjnej części apelacji, iż dowolnie oparto czynione ustalenia o odpowiedzialności tego oskarżonego o zeznania L. W. (1). Należy zatem przypomnieć, że Sąd I instancji dokonując ustaleń o odpowiedzialności P. K. dysponował nie tylko zeznaniami L. W. (1), lecz wykorzystał w toku czynionych ustaleń także wypowiedzi A. N. (2). Ten wszak opisał nie tylko udział S. Z. (1) w zachowaniach przestępczych, lecz także wskazał na rolę P. K., który kupował od niego za pośrednictwem L. W. (1) heroinę. Ograniczenie motywów kwestionujących wypowiedzi A. N. (2) wskazujących na rolę P. K. w przypisanych mu czynach do stwierdzenia, że są one niewiarygodne w związku z realizacją osobistego interesu procesowego celem umniejszenia własnej odpowiedzialności karnej, nie może być uznane za podważające wywody – obszerne i szczegółowe – prowadzone przez Sąd I instancji w odniesieniu do sprawstwa P. K..

Nie można także nie zauważyć, że obrońca oskarżonych A. A. (1) i A. N. (1) zaskarżył rozstrzygnięcia dotyczące tych oskarżonych w całości. Ma to jednak swoje konsekwencje. Określenie zakresu zaskarżenia mianem "w całości" pociąga za sobą ustawowy obowiązek sformułowania zarzutów co do wszystkich części zaskarżonego orzeczenia. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 25 października 2006 roku, II AKa 134/06 LEX nr 392447). W odniesieniu do tych dwóch oskarżonych choć zaskarżono orzeczenie w całości, a zatem co do sprawstwa i winy oraz wszystkich pozostały rozstrzygnięć z nimi związanych, nie podniesiono żadnych zarzutów kwestionujących te ustalenia Sądu I instancji.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł jakichkolwiek powodów mogących z urzędu podważyć ustalenia Sądu meriti w zakresie sprawstwa i winy, co do tych dwóch oskarżonych, czego następstwem jest także konieczność akceptacji pozostałych związanych z nimi orzeczeń. Brak argumentacji apelującej w tej części powoduje, że Sąd odwoławczy czuje się zwolniony z powinności dalszych rozważań w tym zakresie.

III.

1. *Obraza art. 64 § 1 k.k.*

Apelująca w imieniu S. Z. (1) postawiła także w pkt. 2 skargi apelacyjnej szereg zarzutów obrazy prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny uznaje za konieczne w pierwszej kolejności odniesienie się do zarzutu obrazy art. 64 § 1 k.k. i przyjęcie w podstawie skazania tego przepisu w zakresie rozstrzygnięć w pkt. I, V i VIII części rozstrzygającej.

Co do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I i V części rozstrzygającej to ustalenia Sądu I instancji zawarte w tych przypisanych czynach wskazują, że oskarżony popełnił je od połowy 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku (czyn przypisany w pkt. I i czyn przypisany w pkt. V, a odnoszący się do czynu opisanego w pkt. III części wstępnej) natomiast czyn przypisany w pkt. VIII części rozstrzygającej został popełniony przez oskarżonego od listopada 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku.

Zarzut apelującej, byłyby skuteczny tylko wtedy, gdyby rzeczywiście oskarżony przed popełnieniem tych czynów był jedynie tymczasowo aresztowany i okres tymczasowego aresztowania stanowił podstawę przyjęcia jego powrotu do przestępstwa, o której mowa w art. 64 § 1 k.k. Przepis ten bowiem wymaga do przyjęcia recydywy specjalnej podstawowej, aby sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat **po odbyciu** co najmniej 6 miesięcy **karę** umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

Ponieważ w art. 64 § 1 mowa o sprawcy "skazanym" za poprzednie przestępstwo, dane przestępstwo może utworzyć układ odpowiadający warunkom recydywy specjalnej podstawowej tylko z takim późniejszym przestępstwem tego samego sprawcy, które zostało przezeń popełnione już po jego (tj. wcześniejszego przestępstwa) prawomocnym osądzeniu. "Skazanym" jest bowiem tylko ten, w stosunku do kogo zapadł prawomocny wyrok skazujący sądu. (Majewski Jarosław. Art. 64.(w:) Andrzej Zoll (red.): Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016, t. 18). Jakkolwiek art. 64 § 1 k.k. nie stanowi o tym wprost, **termin "skazanie" oznacza prawomocne skazanie za przestępstwo uprzednie na karę pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy**. Skoro dla przyjęcia recydywy sprawca musi odbyć karę, wyrok skazujący musi mieć cechę prawomocności. Popołnienie przeto przestępstwa przed prawomocnym skazaniem za przestępstwo uprzednie nie stanowi warunku wystarczającego dla recydywy z art. 64 § 1 k.k. (Łabuda Grzegorz. Art. 64. (w:) Jacek Giezek (red.): Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, wyd. II. Wolters Kluwer Polska, 2012, t. 8 i przywołane tam orzeczenia Sądu Najwyższego).

Kwestia podnoszona przez skarżącą była już przedmiotem rozważań Sąd Apelacyjny w sprawie, która dotyczyła zarówno S. Z. (1) jak i B. K. (1) oraz R. P.. Sąd ten badał identyczne okoliczności dotyczące przesłanek stosowania recydywy specjalnej podstawowej jak obecnie podnoszone w apelacji obrońcy S. Z. (1). Wszystkie przywołane w tym uzasadnieniu argumenty zawarte w sprawie II AKa 42/14 zachowują swoją aktualność i konkluzja wypracowana w tym orzeczeniu jest w pełni akceptowana przez obecnie rozpoznający – identyczny zarzut – skład Sądu Apelacyjnego. Dla przejrzystości motywów Sądu Apelacyjnego należy jedynie we fragmencie zacytować stwierdzenia zawarte w tym orzeczeniu. Sąd Apelacyjny odwołując się do orzecznictwa najwyższej instancji sądowej jednoznacznie wyartykułował ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego, że „z chwilą uprawomocnienia się wyroku skazującego, w którym na poczet orzeczonej nim kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania, okres ten staje się w świetle prawa karnego okresem odbytej kary pozbawienia wolności także w rozumieniu przepisów o powrotności do przestępstwa” (wyrok z dnia 3.03.2009r., III KK 296/08, LEX nr 503253, por. także cyt. tam orzeczenia, podobnie np. wyrok z dnia 26.01.2012r., IV KK 312/11, LEX nr 1119562, wyrok z dnia 25.04.2006r., III KK 409/05, OSNKW 2006r., z.7-8, poz.72, zob. też uchwały z dnia 22.12.1978r., VII KZP 23/77, OSNKW 1979r., z.1-2, poz.1 i z dnia 16.06.1993r., I KZP 13/93, OSNKW 1993r., z.7-8, poz.42, analogiczne stanowisko zajął tut. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 21.08.2013, II AKa 233/13, LEX nr 1366156). Uznano za zbędne dalsze przywoływanie poglądów doktryny czy też stanowiska judykatury w odniesieniu do omawianego tu zarzutu bowiem byłoby to powtarzanie tej argumentacji, która znajduje się w przywołanym już wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 42/14 zawartej na k. 492 – 493, t. VII stanowiącym materiał dowodowy w niniejszej, podlegającej kontroli odwoławczej, sprawie.

W realiach tej sprawy istotne jest natomiast, na kanwie badanego tu zarzutu, przywołanie istotnych dla wykazania jego niezasadności okoliczności faktycznych.

Podstawą przyjęcia popełnienia przez S. Z. (1) czynów opisanych w pkt. I, V i VIII części rozstrzygającej w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k. było skazanie w sprawie III K 160/06 (k. 1607 – 1624, t. IX akt śledztwa) w dniu 24 marca 2009 roku przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu. W sprawie tej S. Z. (1) aresztowany był od 28 października 2004 roku do 25 października 2005 roku oraz zatrzymany od 4 sierpnia 2008 roku do 6 sierpnia 2008 roku. **Wyrok** w tej sprawie **uprawomocnił się** z chwilą wydania **17 listopada 2009** roku orzeczenia przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie II AKa 267/09.

Jest oczywistym, w kontekście przywołanych już wyżej stanowisk doktryny i judykatury, że z chwilą uprawomocnienia wyroku S. Z. (1) stał się skazanym, a okres jego aresztowania stał się czasem odbycia kary pozbawienia wolności. Tym samym **okres aresztowania** od **28 października 2004** roku do **25 października 2005** roku oraz zatrzymania od 4 sierpnia 2008 roku do **6 sierpnia 2008** roku **to okres odbytej kary pozbawienia wolności** w sprawie III K 160/06 (podkreślenia SA).

Jeśli zważyć, że S. Z. (1) przestępstwa, których popełnienie przypisano mu w analizowanej obecnie sprawie, popełnił po odbyciu kary (okres aresztowania przekształcił się z chwilą uprawomocnienia w okres odbytej kary), bo od połowy 2010 roku do połowy grudnia 2010 roku to jasnym się staje, że czyny te popełnił po odbyciu kary ponad 6 miesięcy

pozbawienia wolności, jak tego wymaga przepis art. 64 § 1 k.k. Wobec zaś niekwestionowanego faktu, że aktualnie przypisane mu przestępstwa są czynami umyślnymi podobnymi do przestępstw, za które był już skazany, tym samym działał on w warunkach powrotu do przestępstwa wymienionych w art. 64 § 1 k.k.

Zarzut apelującej naruszenia tej normy jest oczywiście niezasadny.

2. **Obraza art. 276 k.k.**

Sąd Apelacyjny podzielił oceny prawnokarne wyrażone w apelacji obrońcy oskarżonego A. A. (1). Popęlnienie przestępstwa w postaci, jaką nadano w pkt. XXIV części wstępnej zaskarżonego wyroku i zaakceptowano w pkt. LXII jego części rozstrzygającej zostało w motywacyjnej części tego orzeczenia skwitowane jedynym zdaniem. Sprowadza się ono do stwierdzenia, że ukrył on dowód rejestracyjny samochodu, którym to dokumentem nie miał prawa rozporządzać. Tymczasem przecież, aby możliwe było przyjęcie, że doszło do popełnienia tego przestępstwa konieczne jest wykazanie nie tylko okoliczności związanych z posiadaniem dokumentu, brakiem prawa do dysponowania nim, ale także świadome utajnienie miejsca jego przechowywania przed osobą uprawnioną. (zob. Wróbel Włodzimierz. Art. 276. (w:) Andrzej Zoll (red:) Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., wyd. IV. LEX, 2013, t. 9, 11, podobnie Razowski Tomasz. Art. 276. (w:) Jacek Giezek (red:) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. LEX, 2014, t. 11).

Jeśli zważyć na istotne okoliczności faktyczne w tej sprawie to poza sporem jest, że oskarżony pracował w firmie pokrzywdzonego J. P. i użytkował samochód, a wraz z nim posługiwał się przynależnym do tego auta dowodem rejestracyjnym. Nie budzi także wątpliwości i to, że po zakończeniu pracy w firmie pokrzywdzonego oskarżony nie zwrócił dokumentu J. P.. Aby jednak możliwe było przyjęcie, że wypełnił zamię czynności sprawczej typu czynu zabronionego opisanego w art. 276 k.k. ukrycia dokumentu konieczne byłoby wykazanie, że **świadomie** dokument ten **schował** przed osobą uprawnioną. Tymczasem dowodu takiego w toku prowadzonego postępowania śledczego oraz sądowego nie przedstawiono. Przebieg postępowania przygotowawczego i złożone wówczas wyjaśnienia nie zostały odczytane w toku rozprawy i nie odwoływał się do nich oskarżyciel, zresztą ich treść w żaden sposób nie odnosi się do rozpatrywanego tu czynu. Natomiast w toku procesu nikt nie zapytał oskarżonego o kwestie związane z dokumentem, którego ukrycie mu zarzucono. W tych okolicznościach należy odwołać się do tych dowodów, których ujawnienia domagał się oskarżyciel publiczny. Złożył on wniosek o ujawnienie protokołu przeszukania mieszkania – zajmowanego przez A. A. (1) – znajdującego się na k. 2069 – 2072, t. XI. Z tego dokumentu wynika wprost, że przeszukanie odbyło się w obecności oskarżonego, ale, co ma istotne znaczenie tenże dokument, jak wynika z treści tego protokołu, oskarżony **dobrowolnie** wydał (k. 2069, 2071, t. XI).

W tych okolicznościach trudno przyjąć, że oskarżony schował dokument i ukrywał go przed osobą uprawnioną do korzystania z niego. Można sobie bowiem wyobrazić sytuację, że po zakończeniu pracy u pokrzywdzonego nieoddawszy mu dokumentu od razu, odłożył go na półkę, po czym o tym fakcie zapomniał. Nie sposób więc przy takiej możliwości przebiegu zdarzeń i braku weryfikacji tych okoliczności przyjąć z całkowitą pewnością, że zachowanie oskarżonego polegało na ukryciu dokumentu, którym nie miał prawa rozporządzać. Dobrowolność wydania tego dokumentu przez samego oskarżonego przeczy twierdzeniu aktu oskarżenia, że oskarżony ukrywał dokument. Gdyby tak było w rzeczywistości, ukrywałby go on nie tylko przed pokrzywdzonym, ale także organami ścigania mając świadomość, że postąpił wbrew oczekiwaniom pokrzywdzonego nie oddając go we właściwym czasie i chowając przed nim.

W tych okolicznościach mając zasadnicze wątpliwości, co do zamiaru oskarżonego w zakresie tego zachowania uniewinniono go od popełnienia tego czynu, bo miały swoją przekonującą wartość także argumenty przywołane w apelacji obrońcy oskarżonego w tej części, która dotyczyła zarzutu obrazy normy art. 276 k.k.

3. **Obraza art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.**

Zarzut w takim kształcie, jaki nadano mu w pkt. 2.a. apelacji oraz motywacja tego zarzutu kwestionująca trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji jest oczywiście chybiona. Apelująca sprowadza ten zarzut do twierdzenia, że konieczne

jest wykazanie, aby znana była osoba, której sprawca tego przestępstwa miałby przekazać środki odurzające. Ustalenia Sądu I instancji nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżeni, co do których apelująca podnosi niezasadne przypisanie im popełnienie przestępstwa naruszenia dyspozycji art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, korzystali z mieszkania przy ulicy (...) we W. i traktowali to mieszkanie jako magazyn i miejsce przechowywania środków narkotycznych. Szczegółowy opis, w protokole przeszukania tego mieszkania, znalezionych środków oraz zapisków dotyczących porcjowania i mieszania narkotyków oraz rozliczeń z nimi związanych, ale przede wszystkim relacja o tym, kto i co dostarczył do tego mieszkania 28 października 2014 roku nakazuje uznanie, że nie popełnił błędu Sąd I instancji oceniając zachowania trzech oskarżonych, jako **uczestniczenie w obrocie** narkotykami, a nie ich wprowadzanie do obrotu jak to ujmuje w apelacji skarżąca.

Sąd I instancji precyzyjnie ustalił przebieg czynności podejmowanych przez oskarżonych w tym także wskazał na role i czynności przedsięwzięte przez S. Z. (2). Jeśli zatem oskarżony ten na polecenie S. Z. (1) pojechał w okolice W. po narkotyki i przywiózł je do W., po drodze spotykając się z S. Z. (1) i A. A. (1), oraz już we W. przekazując tym dwóm ponad 6 kg amfetaminy, które następnie pozostawili w mieszkaniu przy ulicy (...) to nie może być wątpliwości, że środki te nabyli oni, aby następnie sprzedać je kolejnemu nabywcy i bez znaczenia jest czy był on znany czy nie. Wiedza o tym nabywcy jest w posiadaniu oskarżonych i tylko oni mogli ją przekazać, to że tego nie uczynili nie może oznaczać, że nie mogą odpowiadać za uczestnictwo w obrocie środkami narkotycznymi. Sąd I instancji podkreślił okoliczności (nabywanie, gromadzenie, przechowywanie, segregacja, porcjowanie, pakowanie i przygotowywanie dla odbiorcy), które należy zaakceptować jako upoważniające do przyjęcia uczestnictwa oskarżonych w obrocie środkami narkotycznymi.

Analizując znamiona ustawowe typu czynu zabronionego opisanego w art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w postaci uczestnictwa w obrocie należy mieć na uwadze, że polega ono na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez uczestnika obrotu w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym tenże nabywca nie jest konsumentem. Sprawca tego przestępstwa przyjmuje środki narkotyczne, aby następnie przekazać je kolejnej osobie, która nie spożytkuje tych narkotyków, lecz przekaze bądź innym nabywcom bądź ich konsumentowi.

Skoro oskarżeni nabywali narkotyki, gromadzili je w znacznej ilości, przechowywali, porcjowali, pakowali i przygotowywali do dalszej sprzedaży to nie może być wątpliwości, co do tego, że ich działania były aktywnym funkcjonowaniem w obrocie środkami narkotycznymi. Pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Co więcej, uczestniczenie w obrocie nie musi oznaczać aktywności polegającej na dalszym przekazywaniu środka odurzającego komukolwiek (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 roku, V KK 341/15, LEX nr 1923856, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 roku, V KK 288/10, LEX nr 783117, podobnie Muszyńska Anna i Łuczarz Katarzyna. Art. 56. W: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008, t. 6 do art. 56, a także Kulik Marek. Art. 56. (w:) Mozgawa Marek (red.): Komentarz do niektórych przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, [w:] Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu. Komentarz. Wolters Kluwer Polska, 2017, t. 6 – 8). Opisane wyżej i wymienione przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu poszczególne zachowania oskarżonych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że dopuścili się oni przestępstw uczestniczenia w obrocie środkami narkotycznymi. Argumentacja apelacji jest nie do przyjęcia, bowiem nie przystaje do rozumienia tego przepisu twierdzenie, że skoro nie ustalono odbiorcy narkotyków nie sposób mówić o uczestniczeniu w obrocie tymi środkami. Ilości środków narkotycznych, które znaleziono w mieszkaniu, które jako magazyn wykorzystywali oskarżeni nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że nie mógł być nim żaden indywidualny konsument detaliczny środków narkotycznych. Idące w kilogramy ilości tych środków; ponad 5 kg marihuany, ponad 1,5 kg heroiny, 20 gramów kokainy i ponad 6,6 kg amfetaminy w żadnym wypadku nie mogą być uznane za ilości do przekazania konsumentowi.

Są to ilości hurtowe, wręcz olbrzymie i prawidłowo oceniono ich zgromadzenie, jako uczestniczenie w obrocie tymi środkami.

W tym punkcie apelacja jest niezasadna.

Zasadna okazała się natomiast apelacja obrońcy B. K. (1) w tej części, która związana jest z zarzutem obrazu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Temu oskarżonemu oraz S. Z. (1) zarzucono popełnienie przestępstw od listopada 2006 roku do maja 2007 roku (czyn IX B. K. (1) i czyn II S. Z. (1) oraz czyn – część wstępna wyroku) oraz od połowy 2010 roku do grudnia 2010 roku (czyn X B. K. (1) i czyn III S. Z. (1) – część wstępna wyroku). Zarzucono także R. P. naruszenie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii od połowy 2010 roku do lutego 2011 roku (czyn XVIII części wstępnej wyroku).

Oceną prawnokarna ich zachowania została wyrażona przepisami art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Inne przepisy k.k. na mają znaczenia dla czynionych tu rozważań.

Abstrahując od prawidłowości zarzucenia w akcie oskarżenia i przypisania naruszenia ust. 1 tego artykułu, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, należy stwierdzić, że ust. 3 art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w okresie, gdy oskarżeni dopuścili się zarzuconych im i przypisanych czynów miał inną treść w zakresie odnoszącym się do sankcji niż w chwili wyrokowania. W ust. 3. w czasie popełnienia tych zachowań stwierdzono, że Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 10.

Przepis ten od 9 grudnia 2011 roku mocą ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w art. 1 pkt. 13) w art. 56 ust. 3 otrzymał brzmienie:

3. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, sprawca

podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12 .

Jasnym jest, że sankcja obowiązująca w chwili wyrokowania za przypisane oskarżonym zachowania jest surowsza niż ta z czasu, gdy dopuścili się przypisanych im zachowań. To powodowało, że niezbędne stało się skorygowanie rozstrzygnięć dotyczących wymienionych wyżej oskarżonych i czynów i stwierdzenie, że podstawą ich skazania i wymiaru kary były przepisy obowiązujące w czasie popełnienia zarzuconych im zachowań. Norma art. 4 § 1 k.k. taką powinność nakładała skoro ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przestępstwa była względniejsza dla oskarżonych niż ta panująca w chwili orzekania o ich odpowiedzialności. Rację miała skarżąca obrońca oskarżonego B. K. (1) stąd też korekta orzeczeń nie tylko, co do tego oskarżonego, ale i dwóch pozostałych.

Choć w następnym punkcie Sąd rozważać będzie o zasadności zarzutu obrazu art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to jednak uznano za właściwe, aby zachować spójność wywodów, poczynienie analizy zarzutu obrazu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zawartego w pkt. III apelacji obrońcy oskarżonego B. K. (1).

Rację ma obrońca tego oskarżonego, że przepis art. 62 powołanej ustawy został zmieniony i od 9 grudnia 2011 roku obowiązuje jego surowsza wersja, nie oznacza to jednak, że należy uwzględnić zarzut apelującej.

Ten zarzut należy skwitować stwierdzeniem, że jest on bezprzedmiotowy, bowiem B. K. (1) nie zarzucono, a co więcej nie przypisano naruszenia art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w żadnej postaci (podstawowej, kwalifikowanej czy uprzywilejowanej).

Postawiono mu zarzuty naruszenia ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i popełnienia przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 – czyn IX i X oraz z art. 55 ust. 1 i 3 – czyn XI tej ustawy. Przypisano mu także naruszenie tych norm, nie zaś popełnienie występku z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższe wywody wskazują na niezasadność tego zarzutu obrońcy B. K. (1).

4. Obraza art. 62 ust. 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wbrew twierdzeniom apelującej nie może być mowy o naruszeniu prawa materialnego i błędnym przyjęciu, że ilość środków narkotycznych, których posiadanie przypisano oskarżonemu S. Z. (1) jest ilością znaczną.

I choć są poglądy judykatury, że „znaczna ilość” środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest ilość pozwalająca na sporządzenie, co najmniej kilkaset jednorazowych porcji, mogących odurzyć, co najmniej kilkaset osób (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 20 lutego 2008 roku w sprawie II AKA 10/08, Orzecznictwo Apelacji Wrocławskiej, MMIX, Nr 1(9), i choćby przywołana w apelacji obrońcy oskarżonego teza cytowanego w niej judykatu Sądu Apelacyjnego w Krakowie), to jednak dominującym i wiążącym stanowiskiem Sądu Najwyższego jest, że ilość znaczna to taka, która pozwala odurzyć, co najmniej kilkudziesięciu osób. Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby, co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy (postanowienie z 23 września 2009 roku Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2008 roku, III KK 30/08, OSNKW 2008/8/65).

Skarżąca w imieniu S. Z. (1), dla potrzeb apelacji, przywołała jednak tylko tezę z orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie pomijając wskazane wyżej orzeczenia najwyższej instancji sądowej. Co więcej wydaje się, że nie dostrzegła iż stanowisko, które zawarte zostało w przywołanym judykacie zostało przez ten Sąd zmodyfikowane i Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 17 marca 2016 roku w sprawie II AKA 291/15 opublikowanym w LEX nr 2026151 stwierdził, że Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób. Podobnie orzekł już we wcześniejszym rozstrzygnięciu, a to postanowieniu z 8 października 2014 roku w sprawie II AKz 373/14 zamieszczonym w LEX nr 1616028, a zatem utracił znaczenie pogląd, do którego odwołała się apelująca.

W tej sytuacji przeciwstawianie utrwalonemu stanowisku Sądu Najwyższego rozbieżnego orzecznictwa sądów apelacyjnych jest w sposób oczywisty nieuprawnione. W tym miejscu wypada przypomnieć pogląd wyrażony już przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13 kwietnia 1999 r., sygn. K 36/98 (OTK ZU nr 3/1999, poz. 40, s. 242), że "Jednym z rudymentów zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa jest bowiem to, że obywatel może zakładać, że treści obowiązującego prawa są dokładnie takie, jak to zostało ustalone przez sądy, zwłaszcza gdy ustalenie to zostaje dokonane przez Sąd Najwyższy (...)". (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lutego 2012 roku, P 20/10 OTK-A 2012/2/15, Dz.U.2012/214). To stanowisko Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie określa, że poglądy sądów apelacyjnych, w tym ten, do którego odwołuje się skarżąca nie mogą ważyć w ocenie znamienia ustawowego „znaczna ilość” zawartego w art. 63 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Należy zatem stwierdzić, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uznaje, za utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, iż ilość znaczna środka narkotycznego to taka, która pozwala na jednorazowe zaspokojenie potrzeb lub odurzenie nim co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Jeśli więc S. Z. (1) przypisano posiadanie 91 porcji handlowych heroiny oraz dodatkowo 5 porcji kokainy to nie może być wątpliwości, że taka ilość pozwalająca na odurzenie kilkudziesięciu osób właściwie została uznana za ilość znaczną. Prawidłowo ocenił ten element strony przedmiotowej zachowania oskarżonego Sąd meriti, co nakazuje uznanie w tym zakresie apelacji obrońcy oskarżonego za chybioną.

Podobnie ocenić należy twierdzenie, że zachowanie P. K. należało kwalifikować, jako wypadek mniejszej wagi.

Przepis art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zawiera trzy typy czynu zabronionego, a to podstawowy opisany w ust. 1 tego przepisu, kwalifikowany przez posiadanie znacznej ilości środków narkotycznych opisany w ust. 2 oraz uprzywilejowany, który określa norma ust. 3 tego przepisu.

Aby możliwe było przyjęcie, że przestępstwo to zostało popełnione w typie uprzywilejowanym nie jest jednak wystarczające, jak zdaje się to odczytywać skarżąca, odwołanie się tylko do kryterium ilości posiadanego środka narkotycznego. Jak to przyjmuje się w doktrynie: „Przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Spośród elementów strony przedmiotowej czynu należy uwzględnić: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, sposób działania sprawcy, użyte przez niego środki, charakter lub rozmiar wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem szkody, a także czas i miejsce popełnienia czynu. Odnośnie do elementów podmiotowych rozważyć należy poddać: postać zamiaru, motywację i cel działania sprawcy. Istotne są również formy umyślności, premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia celu przestępnego albo przypadkowość działania sprawcy, wpływ innej osoby na zachowanie sprawcy, obawa przed skutkami odmowy dokonania czynu przestępnego” (Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 278-363 k.k., pod red. A. Zolla, t. III, Kraków 1999, s. 43-44, zob. także T. Hajduk, Wypadki przestępstw mniejszej wagi, Prok. i Pr. 2002, nr 5, s. 57 i n.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowało stanowisko dotyczące oceny czy zachodzi wypadek mniejszej wagi i sprowadza się ono do poglądu, że: Przy rozstrzyganiu, czy zachodzi tzw. wypadek mniejszej wagi, ilość posiadanego środka odurzającego jest tylko jednym z elementów, który winien być brany pod uwagę i niewielka ilość środka bynajmniej nie musi, niejako "automatycznie", prowadzić do uprzywilejowanej subsumcji.

O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi, w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2002 roku, I KKN 79/00, LEX nr 56084, podobnie postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V KKN 544/00, OSNKW 2002, z. 9-10, poz. 73, a także wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2005 r., II AKa 341/05, Lex, nr 171989)

Ergo, ilość środka narkotycznego nota bene należącego do narkotyków twardych, których posiadanie przypisano oskarżonemu P. K. nie może być uznana za przesądzającą o nietrafności oceny popełnienia przez tego oskarżonego czynu w jego podstawowej postaci. Nie można bowiem zapominać o tych okolicznościach, które wskazują na oskarżonego jako osobę funkcjonującą w ramach grupy przestępczej zajmującej się obrotem środkami narkotycznymi w olbrzymich ilościach. Jego analizowany tu czyn to nie przypadkowe, jednorazowe zdarzenie, zachowanie osoby o nieskazitelnej postawie, lecz element pewnego ciągłego i stałego nastawienia łamania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii realizowanego od połowy 2010 roku do czerwca 2014 roku. Uczestniczył on w przemyśle narkotyków do Polski oraz Irlandii, handlował heroiną i posiadał jeden z najgroźniejszych i powodujących najdalej idące skutki środek narkotyczny w postaci kokainy. Jeśli przy tym uwzględnimy jego drogę życiową i postawę jaką prezentuje, popełnianie przestępstw traktując jako sposób na życie, to nie może być wątpliwości przy uwzględnieniu tych okoliczności, że jego zachowanie nosi w sobie znaczny stopień szkodliwości społecznej, a przez to wykluczone jest przyjęcie popełnienia przez niego występku w postaci uprzywilejowanej.

Zarzut oceniono jako nietrafny.

IV.

Na wstępie odnosząc się do apelacji oskarżyciela publicznego należy stwierdzić, jej zasadność w tej części, w której podnosi się zarzut obrazy przepisu art. 33 § 2 i 3 k.k. oraz obrazy przepisów art. 55 ust. 3 oraz 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zarzut ten jest w stopniu oczywistym zasadny, skoro oba przepisy przywołanej ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w swych sankcjach obok kary pozbawienia wolności zawierają obowiązek wymierzenia kary grzywny. Oparcie wymiaru tej kary o przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. jest nieprawidłowe, bowiem to przepisy szczególne z przywołanej ustawy winny stanowić podstawę jej wymiaru. Dalsze wywody w tym zakresie uznać należy w tych okolicznościach za zbędne.

Rozważając o kolejnych zarzutach zawartych w apelacji prokuratora należy stwierdzić wiele racji w tym, co podnosi skarżący. Skala działania oskarżonych, fakt powrotu do przestępstwa, popełnienie czynów choćby przez S. Z. (1) i B. K. (1) niespełna 6 miesięcy po tym jak zapadł prawomocny wyrok w sprawie III K 160/06. Ale także kontynuowanie działalności przestępczej przez R. P. w czasie, gdy toczyło się postępowanie w sprawie III K 263/11 świadczy o ich ugruntowanym przestępczym sposobie na życie. Z popełniania przestępstw uczynili oni sobie drogę życiową. Przyznając rację apelującemu w zakresie oceny prawidłowości wymierzonych oskarżonym kar łącznych, co do których tenże kwestionuje ich wysokość, należy stwierdzić, że konieczność zachowania spójności rozstrzygnięć w tym zakresie nie pozwoliła na zmianę i podwyższenie wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności o co wnioskował prokurator.

Należy bowiem zwrócić uwagę, że rozstrzygając o uchyleniu orzeczenia w związku z przyjęciem naruszenia reguły *ne bis in idem* nie było możliwe zmienienie, przy wyeliminowaniu jednej z kar pozbawienia wolności orzeczonej wobec S. Z. (1) wysokości kary łącznej i podwyższenie jej wymiaru.

Jeśli zaś wobec tego oskarżonego należało pozostawić wymiar kary łącznej pozbawienia wolności na niezmienionym poziomie to dla zachowania wewnętrznej sprawiedliwości w zakresie wymierzonych sankcji w ramach kary łącznej uznano za niewłaściwe podwyższanie tych kar wobec pozostałych oskarżonych, co do których postulat taki złożył oskarżyciel publiczny. Z tych też względów orzekając na nowo karę łączną pozbawienia wolności wymierzono ją w wysokości, którą ustalili Sąd Okręgowy co do S. Z. (1). Nawet uniewinnienie A. A. (1) od jednego z przypisanych mu czynów nie zmienia skali społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych, co również doprowadziło do przekonania, że i jemu wymierzana kara łączna winna pozostać na tym samym poziomie, jaki określił Sąd Okręgowy.

Wobec tego, że apelacje obrońców oskarżonych zwrócone były przeciwko całości wyroku konieczne było zbadanie, czy rozstrzygnięcia o karach wobec oskarżonych są sprawiedliwe tzn. czy nie są rażąco surowe, bo tylko w tym zakresie przez pryzmat zarzutów apelacji obrońców konieczna byłaby zmiana.

Już odnosząc się do apelacji prokuratora dano wyraz stanowisku Sądu Apelacyjnego, który uznał, że kary wymierzone oskarżonym w żadnym razie nie mogą być uznane za rażąco surowe. Skala działania oskarżonych, ilość środków narkotycznych, którymi obracali, ich różnorodność, czas działania powoduje, że kary, zwłaszcza pozbawienia wolności im wymierzone winny być surowe. Te, które orzeczono wobec oskarżonych w żadnym razie nie są niesprawiedliwymi i nieakceptowanymi z uwagi na ich surowość jest wprost przeciwnie.

Z tych przytoczonych wyżej względów Sąd Apelacyjny w odniesieniu do wymierzonych oskarżonym kar uznał konieczność akceptacji ich wysokości.

V.

Powinnością Sądu Apelacyjnego było także dokonanie korekty kwalifikacji prawnej podstaw skazania i wymiaru kary za przypisane oskarżonym naruszenie przepisów art. 55 i art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Okręgowy przypisując oskarżonym popełnienie tych przestępstw zarówno w podstawie prawnej skazania jak i wymiaru kary przywoływał przepisy art. 55 ust. 1 i 3 bądź art. 56 ust. 1 i 3 w zależności od tego, jaki rodzaj czynu karalnego popełnili.

Należy zwrócić uwagę, że każdy z tych przepisów zarówno w ust. 1 jak i ust. 3 zawiera własne znamiona ustawowe przestępczego zachowania oraz własne sankcje. Każdy z tych przepisów w swym ust. 3 stanowi *lex specialis* wobec jego podstawowej postaci opisanej w ust. 1, zbędne jest zatem, a wręcz błędne przywoływanie w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary ust. 1 któregoś z tych przepisów jeśli tylko spełnione zostały przesłanki, o których mowa w ich ust. 3. Kwestią tą zajmował się już Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie II AKa 42/14, którego wywody są akceptowane i traktowane jako własne przez obecny skład Sądu Apelacyjnego. Podobnie konsekwentnie ocenia tę

problematykę także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 28 lipca 2016 r. LEX nr 2157750 w sprawie II AKa 265/16 oraz w wyroku z 8.01.2013, II AKa 503/12, LEX nr 1311955.

Sąd Apelacyjny uznaje za swój obowiązek wyjaśnienie podstaw korekty tych rozstrzygnięć, które zawierały w podstawie wymiaru kary przepis art. 64 § 1 k.k. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na potrzebę prawidłowego wyrażania kwalifikacji prawnej stanowiącej podstawę skazania i wymiaru kary. Orzeczenie, poddane kontroli jest bowiem dotknięte wadą redakcyjną wymagającą korekty. Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżeni: S. Z. (1) (czyny przypisane w pkt. I, V, VIII, XI, XIV, XVII) B. K. (1) (czyny przypisane w pkt. XXI, XXV, XXVIII) i A. N. (1) (czyny przypisane w pkt. LXV, LXVIII I LXX) popełnili w warunkach powrotu do przestępstwa i dał temu wyraz w kwalifikacji prawnej tych czynów poprzez odwołanie się do art. 64 § 1 k.k. Zupełnie zbędne było natomiast powołanie w podstawie wymiaru kary art. 64 § 1 k.k., skoro Sąd I instancji nie przekroczył ustawowych granic wymiaru kary. Jeżeli sąd wymierza karę w granicach przewidzianych przez ustawę w przepisie określającym dany typ przestępstwa, którego znamiona sprawca swoim zachowaniem wypełnił i nie jest obowiązkiem orzekanie ponad tymi granicami, to przywoływanie przepisu art. 64 § 1 k.k. także w podstawie wymiaru kary jest zbędne. Sąd orzekający ma natomiast obowiązek powołać przepis art. 64 § 2 k.k. nie tylko w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego sprawcy przestępstwa, ale również w podstawie prawnej "wymiaru kary". (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2011 roku, V KK 234/11).

Z tych przyczyn dokonano korekty rozstrzygnięcia w odniesieniu do wymienionych oskarżonych.

Dokonano także poprawienia rozstrzygnięcia o opłacie wymierzonej w I instancji R. P.. Skoro orzeczono wobec tego oskarżonego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych to opłata ta winna wynieść 2.400 złotych (400 złotych od kary pozbawienia wolności i 20% od kwoty 10.000 złotych [$200 \times 50 = 10.000$] czyli 2.000 złotych), a nie 2.600 złotych jak wymierzył ją Sąd I instancji.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 634 k.p.k. i w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. i art. 636 k.p.k. a także art. 8, art. 2 ust. 1 pkt. 5 i 6 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.). Natomiast orzeczenie dotyczące S. Z. (2) oparto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.) uznając, iż oskarżony, nie będzie w stanie ponieść dodatkowych obciążeń materialnych związanych z postępowaniem odwoławczym, a więc opłat, zwłaszcza że to nie on w odniesieniu do siebie inicjował postępowanie odwoławcze lecz nastąpiło to na skutek błędu Sądu Okręgowego.

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Andrzej Kot SSA Cezariusz Baćkowski